

Lessen uit het leven van Simson (Richteren 13-16)

1. Leven in een tijd van verval

De geschiedenis van Simson is heel goed bekend. Ook voor kinderen is de geschiedenis van Simson een mooie en spannende geschiedenis. Belangrijk voor ons is dat we niet alleen de geschiedenis van Simson goed kennen of spannend vinden, maar vooral dat we verstaan wat de Heer ons hierdoor wil zeggen.

De geschiedenissen uit het Oude Testament hebben een duidelijke geestelijke les voor ons: 'Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn' (1 Kor. 10:11). 'Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis' (Gal. 4:24). Ook door deze geschiedenis wil God tot ons hart spreken, wil Hij ons de weg wijzen (Jes. 30:21). De vraag is nu of wij Zijn aanwijzingen verstaan en die ter harte willen nemen of niet.

'Toen deden de kinderen Israëls, wat kwaad was in de ogen des HEREN' (Richt. 2:11). De geschiedenis van het boek der Richteren is heel triest: Het was een tijd van verval. Het begon prachtig mooi toen het volk Israël, onder leiding van Jozua, het beloofde land in bezit nam. Maar het verval trad blijkens ons vers onmiddellijk in, meteen vanaf het begin. De geschiedenis van Simson is een dieptepunt in de geschiedenis van het volk Israël. Na Simson zien we via Samuël (de laatste richter) en via Saul (de koning naar het vlees) de voorbereiding voor de komst van koning David, de man naar Gods hart. De tijd waarin wij leven is in vele opzichten te vergelijken met de tijd van de Richteren. Ook met ons gaat het snel bergafwaarts. Ook wij leven in een tijd van diep verval. Maar onze tijd is ook een voorbereiding, namelijk voor de komst van de ware David, Die op de troon van koning David in Jeruzalem zal zitten. Gelukkig mogen we ook weten dat het God nooit uit de hand loopt en mogen wij onze ogen in vertrouwen richten op Hem Die bij machte is dwars door ons falen heen Zijn plan te verwezenlijken.

'En de kinderen Israëls voeren voort te doen, wat kwaad was in de ogen des HEREN; zo gaf de HEERE hen in de hand der Filistijnen, veertig jaren' (Richt. 13:1). Deze woorden komen in dit boek als een refrein steeds weer naar voren. Voor de zesde en laatste keer in het boek der Richteren lezen we dat Israël deed wat kwaad was in de ogen des HEREN. Het getal zes komt vaak voor in dit boek.

Zes als het getal van de mens wijst op het onvolkomene in datgene wat wij als mensen er in onze verantwoordelijkheid van terecht hebben gebracht. De geslachten komen en gaan. Steeds weer komt er een nieuw geslacht en elk geslacht wordt opnieuw gekenmerkt door het kwaad. Kenmerkend voor het boek der Richteren is wat we lezen in hoofdstuk 2:6-10, dat nadat het geslacht dat de HEERE diende gestorven was, er een ander geslacht opstond dat de HEERE niet kende, noch het werk dat Hij voor Israël gedaan had. Ook hierin lijkt onze tijd op de tijd van de Richteren. Steeds weer geeft God mannen, die waarheden uit het Woord van God naar voren brengen. Als deze mannen wegvallen komt er een ander geslacht dat de strijd niet heeft gekend, of beter gezegd: de strijd begint van voren af aan. Van nature doen wij ook altijd wat kwaad is in de ogen van de Heer en wat goed is in onze eigen ogen. De oorzaak ervan is dat we net als in het boek der Richteren niet het gezag van de Heer in ons leven erkennen, persoonlijk en gemeenschappelijk. Dit blijkt ook uit de volgende uitdrukking in het boek der Richteren:

‘In die dagen was er geen koning in Israël, een ieder deed wat recht was in zijn ogen’ (Richt. 17:6). Ook deze woorden komen steeds als een refrein terug in het boek der Richteren. Was er dan geen koning in Israël? Jazeker, die was er wel: God was hun koning (1 Sam. 8:7), maar zij erkenden Hem niet. Heel terecht zei Gideon, toen het volk hem tot koning wilde maken, nadat hij de Midianieten verslagen had: ‘Ik zal over u niet heersen, de HEERE zal over u heersen’ (Richt. 8:23). Met andere woorden: ‘De HEERE is koning over u’! Maar er moest helaas van hen gezegd worden dat er in die dagen geen koning was in Israël, en dat zij deden wat goed was in hun eigen ogen. Het was inderdaad een dieptepunt in de geschiedenis van het volk Israël.

In het boek der Richteren lezen we steeds weer dat als het volk van de HEERE afwijkt en doet wat kwaad is in de ogen van de HEERE, God vijandige volken naar Israël zendt om hen te onderdrukken. Dit doet God in Zijn liefde en genade voor het volk, met het doel hen tot inkeer en herstel te brengen. We lezen zelfs dat God de volken die in hun midden woonden, niet heeft verdreven, om door hen Israël op de proef te stellen en om te zien of de Israëlieten al dan niet de weg des HEREN zouden houden, door daarop te wandelen, zoals hun vaders gedaan hadden (Richt. 2:21-22). Als wij leven in een tijd van verdrukking, dan moeten we beseffen dat het van Hem komt, dat het genade van God is, dat Hij ons wil beproeven en dat Hij wil weten of wij Hem met ons hele hart willen volgen of niet.

‘Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen?’ (Richt. 15:11). Dat Israël zich ten tijde van Simson in een dieptepunt bevond, blijkt uit het feit dat we niet meer lezen dat zij de hulp van de HEERE zochten toen zij in nood waren, zoals we in de voorgaande geschiedenissen wel steeds lazen. Steeds weer riepen zij tot de HEERE en steeds weer zond Hij een richter om hen te verlossen van hun vijanden. Hier gebeurt dat niet meer. Hier lezen we dat de mannen van Juda tegen Simson zeggen: ‘Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen?’ En in plaats van Simson te helpen in de strijd tegen de Filistijnen, leveren zij hem over in de handen van deze vijand. Zover was het gekomen met de Israëlieten: zij accepteerden zelfs de overheersing van de vijand!

Ook zien we dat de strijd niet meer gevoerd wordt door het hele volk van God. Tot aan de tijd van Simson lezen we steeds weer dat als er een strijd was, dit een strijd was van het hele volk van God tegen de vijand. Maar in de geschiedenis van Simson zien we dat niet meer. Simson vecht alleen tegen de vijand. De rest van het volk doet niet mee. Zoals we zagen, gaan zij zelfs zover dat zij hem overleveren in de handen van de vijand. Bovendien zien we dat als Simson vecht tegen de Filistijnen, hij niet vecht omdat het vijanden van God en van Zijn volk zijn, maar omdat hij persoonlijk iets met hen heeft te vereffenen. Worden deze dingen ook niet bij ons gevonden? Zijn wij ook niet van nature geneigd om individualistisch te zijn in onze strijd? Maken wij de geestelijke strijd voor het geloof (Judas:3) door onze vleselijke strijdwijze (2 Kor. 10:3) met een ijver van Jehu niet vaak tot onze eigen persoonlijke strijd (Jak. 4:2)?

‘Hoe zijn de helden gevallen!’ (2 Sam. 1:19vv). Als we in het kort het verloop van het leven van Simson nagaan en op zijn einde letten, dan zien we hem uiteindelijk blind en geketend in de gevangenis in Gaza, om voor de Filistijnen voedsel te bereiden. En even later moet hij hen op hun feesten vermaken. Wat een nederlaag, wat een afgang voor een leider van het volk van God. Hoe is het zover gekomen? Het Woord van God is echter niet bedoeld om ons te ontmoedigen, maar om ons te bemoedigen. God wil ons tonen dat Hij in de meest donkere tijden, in Zijn liefde en genade, een uitweg heeft. Hij kan ons helpen, als wij maar willen luisteren naar Zijn stem. ‘Hij is machtig u te bewaren zonder dat gij struikelt en u onberispelijk voor Zijn heerlijkheid te stellen met grote vreugde’ (Judas:24).

2. Weten wie onze vijand is

Als wij een strijd hebben te voeren, is het in de eerste plaats belangrijk om te weten wie onze vijand is, om dus onze vijand te kunnen herkennen. Als we de vijand niet herkennen, komen we in moeilijkheden en kan ons eigen leven zelfs gevaar lopen. In de Tweede Wereldoorlog hadden de Engelse parachutisten afgesproken om tijdens een actie in vijandelijk gebied het geluid van een krekel na te bootsen om zo elkaar te herkennen, dus om zo vriend en vijand van elkaar te onderscheiden. Dit was voor hen heel belangrijk. Ook voor ons is het belangrijk om te herkennen wie de vijand is. Wij hebben niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten (Ef. 6:12).

In het boek der Richteren komen we vele soorten vijanden tegen: Moabieten, Kanaänieten, Midianieten en Ammonieten. In ons gedeelte zien wij een heel bijzondere vijand, namelijk het volk van de Filistijnen. Wat voor volk zijn de Filistijnen? Waar kwamen zij vandaan? Volgens Amos 9:7 kwamen de Filistijnen van het eiland Kaftor, dat is Kreta. Na één van de oorlogen op Kreta vluchtten de Filistijnen van het eiland weg en gingen in de richting van Egypte. Vanuit Egypte trokken zij in de loop van de jaren 'het beloofde land' binnen. Eigenlijk hoorden zij als onbesnedenen (Richt. 14:3 en 15:18) niet thuis in 'het beloofde land', maar zij woonden er toch. Zij vertegenwoordigen het godsdienstige vlees, waartegen wij te strijden hebben. Het is moeilijk om te strijden tegen het godsdienstige vlees, want het is in staat om alles wat geestelijk is na te bootsen en wat zij presenteert lijkt veel mooier, gemakkelijker en aantrekkelijker voor het vlees. Om enkele voorbeelden te noemen:

De Filistijnen kwamen uit Kaftor. Kaftor betekent: 'alsof zij het opent'.

De naam Jefta komt van dezelfde Hebreeuwse woordstam en betekent: 'hij die opent'. Jefta was iemand die het Woord opent en dat bij de vijand, de Ammonieten, naar voren brengt en hen zo overwint. Maar de Filistijnen zijn mensen die doen alsof zij het Woord openen.

Dit beginsel toegepast op onze dagen: men kan wel samenkomen om de Bijbel te 'bestuderen', om het Woord te 'openen', maar soms is het in feite alleen maar een praatgroep. Men praat met elkaar over een bepaald onderwerp en zegt wat ménzelf ervan vindt, maar vraagt zich niet af wat de Bijbel ervan zegt. Men laat het Woord van God niet spreken, de Bijbel blijft gesloten. En zulke 'praatgroepen' vinden we vandaag de dag helaas heel veel in de Christenheid. 'Ogenschijnlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij' (2 Tim. 3:5).

De Filistijnen worden in Richteren 14:13 en 15:18 'de onbesnedenen' genoemd. Dat betekent dat zij niet door de Jordaan waren gegaan en niet in Gilgal geweest waren toen zij het land Kanaan binnentrokken. Na de reis door de woestijn moest het volk Israël namelijk eerst door de Jordaan en toen kwam het bij Gilgal. In Gilgal moesten de Israëlieten besneden worden. De besnijdenis spreekt volgens Kol. 2:11-13 van het doodsoordeel over ons eigen vlees. Maar de Filistijnen zijn het land binnengegaan langs een eigen weg, namelijk 'de weg van het land der Filistijnen' (Exod.13:17). Dat was een korte weg van elf dagen - echter zonder het vlees in de dood te moeten brengen - van Egypte naar Kanaan.

'En het geschiedde ten dage van de strijd, dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de hand van het ganse volk dat bij Saul en bij Jonathan was' (1 Sam. 13:19-22). Een ander kenmerk van de Filistijnen was dat zij ervoor zorgden dat er geen wapens in Israël waren. De smeden werden verwijderd uit Israël. Ook wij hebben een strijd te voeren, een geestelijke strijd. En voor die strijd hebben we een wapen nodig, het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God (Ef. 6:17). En ook onze vijand doet er zijn best voor te zorgen dat wij geen wapens hebben in onze

strijd en zo de nederlaag lijden. Met name de moderne theologie en de filosofie kunnen de wapens bij ons wegnemen zodat wij niet meer in staat zijn om te zeggen: Er staat geschreven. Want volgens de moderne theologie en filosofie is alles in de Schrift onduidelijk, betrekkelijk of moeilijk. Wat wij vroeger beleden als de wil en de gedachten van de Heer wordt heden ten dage genoemd: afgeleide uitleggingen van afgeleide uitleggingen. Vooral de smeden (degenen die de wapens toebereiden, dus het Woord uitleggen: de leraren!) zijn door de Filistijnen gewild en zijn in het bijzonder kwetsbaar voor bovengenoemde gevaren.

Nog een ander kenmerk van de Filistijnen was dat zij de dingen veel gemakkelijker maakten voor de mens, aantrekkelijker voor het vlees. Toen bijvoorbeeld David de ark van het huis van Abinadab naar Jeruzalem wilde brengen, deed hij dat met behulp van een nieuwe wagen (2 Sam. 6:3). Zo hadden de Filistijnen het immers ook gedaan (1 Sam. 6:7). Het ging inderdaad gemakkelijker. Maar het was niet zoals God het had bepaald: de ark moest gedragen worden door de Leviëten (Deut. 10:8; 1 Kron. 15:2). Zo was de manier van de Filistijnen, de manier van het godsdienstige vlees, ook voor David aantrekkelijk. Maar het was wel verkeerd in de ogen des HEREN en Hij kon dit niet zegenen. Hij moest het veroordelen en Uzza, die de ark aanraakte, werd gedood (2 Sam. 6:6-7).

‘Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht’ (2 Kor. 12:9). De mannen Gods, die door God gebruikt werden om tegen de Filistijnen te vechten, vochten met ongebruikelijke wapens. Hoe vocht Samgar tegen de Filistijnen? Met een ossenstok (Richt. 3:31). En hoe vocht Simson tegen de Filistijnen? Met een ezelskinnebak (Richt. 15:15). Hoe vocht David tegen de Filistijnen? Niet met de wapenrusting van Saul! David, de herdersjongen, nam zijn slinger en hij zocht vijf gladde stenen uit de beek. Met een steen versloeg hij de vijand (1 Sam. 17:38-40,49). Wat bij de mens onmogelijk is, is mogelijk bij God!

3. Het Nazireeërschap, Gods genadig antwoord in tijden van verval

Hier in de geschiedenis van Simson en later ook in de geschiedenis van Samuël vinden we het antwoord van God op de overheersing door de Filistijnen in tijden van verval voor het volk van God. In Zijn genade gaf God (want het volk had er niet om gevraagd) twee Nazireeërs, namelijk Simson en Samuël.

Als wij vandaag de dag moeten strijden, dan is er maar één weg, namelijk de weg van God: het Nazireeërschap.

Over de wet op het Nazireeërschap lezen we in Numeri 6. Een Nazireeër is een afgezonderde, een afgescheidene, een toegewijde. Hij is iemand die zich op een bijzondere manier afzondert, die zich onthoudt van dingen die op zichzelf misschien niet zondig zijn. Dit doet hij met het doel de Heer te dienen met een volkomen toewijding.

Simson was door God bestemd tot een Nazireeër (Richt. 13:3-5). Samuël was door zijn moeder bestemd tot een Nazireeër (1 Sam. 1:11). Maar een man of een vrouw kon ook vrijwillig, uit eigen keuze, de Nazireeërsgevolte afleggen, om zich aan de HEERE te wijden (Num. 6:2). Een Nazireeër had drie bijzondere kenmerken. Hij mocht niets van de wijnstok tot zich nemen, hij mocht zijn hoofdhaar niet laten afscheren en hij mocht geen dode aanraken. Wijn is een beeld van aardse zegeningen die God en mensen vreugde bereiden (Richt. 9:13). Het lange haar is een beeld van onderworpenheid, van afhankelijkheid en van toewijding. Zo was aan iemands uiterlijk te zien dat hij een Nazireeër was. Ook mocht een Nazireeër geen dode aanraken: De dood is het gevolg en het loon van de zonde (Rom. 6:23). De Nazireeër mocht niets onreins aanraken.

De maatstaf voor het Nazireeërschap is niet de maatstaf voor de priester, maar de maatstaf voor de hogepriester. Een priester mocht immers geen dode aanraken, maar wél als het familieleden betrof. Als familieleden stierven, naaste verwanten, dan mocht een priester die wel aanraken. Maar een hogepriester mocht nóóit een dode aanraken, onder geen enkele omstandigheid. Dus de maatstaf voor de Nazireeër was niet die van de priester, maar van de hogepriester. De maatstaf voor ons Nazireeërschap is niet een andere priester, - dus een andere gelovige, hoe hij leeft, wat hij ervan denkt, - maar de maatstaf voor ons in deze tijd is onze Hogepriester, de Heer Jezus Zelf. Het is niet Gods bedoeling dat wij moeten lijken op andere gelovigen. Nee, we moeten lijken op de Heer Jezus: 'Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn'. Waarom? 'Opdat Hij (de Heer Jezus) de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders' (Rom. 8:29). De Heer Jezus is ons Voorbeeld en Hij is de maatstaf voor ons Nazireeërschap.

Het Nazireeërschap is het antwoord van God in tijden van verval met het oog op het grote gevaar van de Filistijnen (het godsdienstige vlees). Een Nazireeër is een toegewijde. In onze tijd is het nodig dat ieder van ons zijn leven bij hernieuwing toewijdt aan de Heer Jezus. We zagen dat het Nazireeërschap een vrijwillig iets was. Dat is nu nog zo. De Heer Jezus spreekt tot ons en stelt ons de vraag: Is er iemand die zijn of haar leven vrijwillig aan Mij wil wijden? We zullen zien dat dat een weg is met gevaren. Maar het is de weg van God en daarom een weg van zegen! Twee voorbeelden van Nazireeërs zijn dus Simson en Samuël. In het leven van Samuël zien we een Nazireeërschap dat goed wordt uitgeoefend. In het leven van Simson zien we een Nazireeërschap dat niet goed wordt uitgeoefend. Zoals we weten zijn deze dingen beschreven tot voorbeelden en tot waarschuwingen voor ons (1 Kor. 10:11). In het leven van Simson zien we als het ware waarschuwingen, die ons waarschuwen: Pas op, daar en daar is gevaar!

4. Gevaren voor de Nazireeër

'En Simson ging af naar Timnath' (Richt. 14:1). Letterlijk staat er: 'En Simson daalde af naar Timnath'. Simson, de Nazireeër, daalde af! Als we in de Bijbel lezen dat iemand afdaalt dan is dat vaak negatief. Denk aan de man die van Jeruzalem afdaalde naar Jericho en in handen van rovers viel (Luk. 10:30). We lezen van Simson dat hij aan het begin van zijn 'loopbaan' als Nazireeër afdaalde naar Timnath. De les voor ons is dat we als Nazireeër geen compromissen mogen sluiten, dat we geen water bij de wijn mogen doen. Iemand heeft eens een boek geschreven met de titel: 'Zalig zijn de radicalen'. Radicaal zijn betekent voor Nazireeërs: volkomen aan de Heer toegewijd zijn, niet een klein beetje of voor de helft, maar voor de volle honderd procent.

'En Simson ging af naar Timnath'. Hier vinden we een tweede gevaar. Volgens Joz. 15:10 was Timnath een grensplaats tussen Israël en het land van de Filistijnen. Grensplaatsen zijn gevaarlijke plaatsen voor een Nazireeër en natuurlijk ook voor iedere gelovige. Als we de Heer toegewijd willen zijn, dan moeten we ons niet naar de grensplaatsen begeven, dan moeten we bijvoorbeeld niet aankomen met onze 'Ja, maar's.' Kennen we zulke 'Ja, maar's?' Vooral als we jong zijn, kennen we de gevaren van de grensplaatsen niet en willen we graag de grenzen verkennen.

Peuters doen dat al. Als je zegt: 'Dat mag je niet doen!' dan kunnen ze je aankijken met guitige ogen en dan beweegt zich het vingertje om het toch te proberen. Om het uit te proberen. 'Wat doet mamma, wat doet pappa, als ik het toch doe?' Dan moet je als opvoeder helder en duidelijk zijn. Als je 'nee' zegt, moetje ook 'nee' bedoelen. 'Uw ja zij ja en uw neen neen'. Je moet het kind consequent duidelijk maken waar de grenzen liggen.

Zo zijn er ook Christenen die altijd maar de grenzen willen verkennen. Zo van: 'Mag het nu wel, of mag het net niet'. Laten we alstublieft duidelijk zijn: grensplaatsen zijn gevaarlijke plaatsen. In het leven van Abram was het Zuiderland een grensplaats, een gevaarlijke plaats. Toen er hongersnood in het land uitbrak trok hij helaas vanuit het Zuiderland door naar Egypte (een beeld van de wereld, Gen. 12:9-10).

De plaats Timnath was voor Simson de Nazireeër een gevaarlijke plaats. Als je in Timnath bent, in een grensplaats, dan zie je verkeerde dingen. De dochter van Jakob, Dina, ging eens rondkijken in Sichem 'om de dochters van dat land te bezoeken'. En wat gebeurde daar? Zij kwam een jongeman tegen en wat een ellende is daaruit voortgekomen (Gen. 34). Hier daalde Simson af naar Timnath. Simson kwam, Simson zag en Simson.....overwon? Nee, Simson werd overwonnen, want hij zag een Filistijnse vrouw. Denk eraan: Filistijnse vrouwen zijn lokazen om ons uit de veilige plaats van de gemeenschap met de Heer weg te halen (zie Jak. 1:14).

Het oog van Simson was niet eenvoudig (2 Kor. 11:3). Zijn hart stond open voor de Filistijnse vrouwen. Eerst zag hij een vrouw in Timnath. Daarna zag hij een vrouw in het dal Sorek, Delila genaamd (Richt. 16:4) met wie hij ging samenwonen. Wat de vrouw uit Timnath betreft: Simson wilde met haar trouwen, want zij was bevallig in zijn ogen (Richt. 14:3b). Letterlijk staat er: 'Het is goed in mijn ogen'. Dat is nu precies de uitdrukking die we aan het eind van het boek der Richteren drie keer vinden: 'Een ieder deed wat goed was in zijn ogen'. De toestand onder Israël werd gekenmerkt door dit beginsel. Helaas vinden we dit beginsel hier ook bij een leider van het volk van God.

In het leven van Simson vinden we onder andere deze twee vrouwen, en zij kregen de opdracht hem zijn beide geheimen te ontfutselen. Als gelovigen hebben we twee geheimen en de Filistijnen proberen ons deze geheimen te ontnemen.

Welke twee geheimen dat zijn zullen we hieronder overwegen. Bij punt 2 hebben we gezien dat de Filistijnen een beeld zijn van het godsdienstige vlees dat geneigd is om de meer vrije en meer gemakkelijke weg te kiezen, terwijl het ogenschijnlijk godsvrucht bezit. De Filistijnen gebruiken deze vrouwen om Simson te overwinnen. Toen Simson zijn laatste geheim, zijn Nazireeërschap, had prijsgegeven, week zijn kracht van hem. Dit laat ons zien dat de kracht van de Nazireeër gelegen is in zijn afzondering. Maar zijn afzondering en dus zijn kracht staan bloot aan een groot gevaar van verleidingen, want het godsdienstige vlees kan onschuldig lijken, ja, zelfs aantrekkelijk lijken voor een hart dat niet waakzaam is in haar afzondering voor de Heer Jezus.

Het eerste geheim heeft te maken met het feit dat de Heer Jezus onze Heiland is en het tweede met het feit dat Hij de Heer van ons leven is.

Het eerste geheim is het bekende raadsel van Simson: 'Spijze ging uit van de eter en zoetheid ging uit van de sterke' (Richt. 14:14). Dit spreekt van de overwinning die behaald is over de brullende leeuw (1 Petr. 5:8). Op het kruis heeft de Heer Jezus de overwinning behaald over de duivel en vanuit die overwinning stromen de zegeningen ons toe. Nu, de Filistijnen doen hun best ons dit geheim te ontfutselen, waardoor wij de zekerheid en de blijdschap van ons geloof kwijt kunnen raken.

Het tweede geheim (of: raadsel) in het leven van Simson is zijn Nazireeërschap. Nazireeërschap heeft niet te maken met het feit dat de Heer Jezus mijn Heiland is, maar met het feit dat Hij de Héér van mijn leven is. Jezus is mijn Heer: dat betekent dat Hij heerschappij over mij heeft en dat

ik Hem gehoorzaam. 'En waarom noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?' (Luk. 6:46). We gehoorzamen Hem uit liefde, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad en zoveel voor ons heeft gedaan. We gehoorzamen Hem in het besef dat we zonder Hem niets kunnen doen (Joh. 15:5). Ook beseffen we dat Gods kracht in zwakheid wordt volbracht: 'Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest' (Zach. 4:6). In dat besef kunnen wij overwinnen. In dat besef hebben we geestelijke kracht in tijden van voor - en tegenspoed.

Een Nazireeër moet niet doen wat hij zelf graag wil, want het Nazireeër - zijn houdt ook in: 'het-eigen-ik in de dood houden'. Dat we zeggen, zoals de Heer Jezus vlak voor het kruis zei: 'Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede'. Bij Simson was het Nazireeër - zijn alleen maar een uiterlijke zaak. Innerlijk was hij geen Nazireeër, want hij opende zijn hart voor Filistijnse vrouwen. Het was goed in zijn ogen, of met andere woorden: 'Ik wil dat!' Dat is vandaag de dag een probleem voor gelovigen, jong en oud: Ik wil dit en ik wil dat'. 'Ik denk zus en ik denk zo'. 'Ik vind dit en ik vind dat'. De Heer vraagt ons of wij ons eigen 'ik' willen inleveren en alleen maar de vraag stellen: 'Heer, wat wilt U dat ik doen zal?' Dat is zelfverloochening.

Daar spreekt het Nazireeërschap van. De lange haren spreken van toewijding. Voor de vrouw is het lange haar een eer, voor de man is het een oneer, een schande (1 Kor. 11:14). Dit betekent: als wij de Heer toegewijd willen leven, is ons leven in de ogen van de anderen vaak een schande. We worden gehoond en bespot. Niet eens door de wereld. De wereld respecteert vaak een gelovige die toegewijd leeft. Maar we zullen miskend en bespot worden door medegelovigen. Denk maar eens aan Maria van Bethanië. Zij was de Heer toegewijd. Van welke kant kreeg zij tegenwerking? Niet van de wereld, maar allereerst van haar zuster Martha, die niet begreep dat zij zo graag aan de voeten van de Heer Jezus zat en naar Hem luisterde (Luk. 10:38-42). Zij kreeg tegenwerking van een Judas (Joh. 12:4) en van de andere discipelen (Matth. 26:8) die niet begrepen waarom zij die kostbare balsem aan de Heer Jezus gaf. De toewijding van Maria van Bethanië (haar 'Nazireeërschap') bracht onbegrip en hoon. Maar wat zij gedaan had, was kostbaar voor het hart van de Heer Jezus en dat is het belangrijkste, ook voor ons.

Als we deze weg willen bewandelen, als we een 'Nazireeër' voor de Heer willen zijn, zullen we misschien niet begrepen worden door onze medegelovigen. Maar één ding moeten we vasthouden: het is kostbaar voor het hart van de Heer Jezus! En als we 'gegrepen' zijn (Fil. 3:12) door de heerlijkheid van de Heer Jezus, net als de apostel Paulus, dan jagen we ernaar om steeds meer van die heerlijkheid te zien, om die te grijpen en om die vast te houden.

Nadat wij hebben opgemerkt dat er voor de gelovige in dagen van diep verval een mogelijkheid is om de Heer toegewijd te leven, zagen we ook dat satan er alles aan doet om ons van Hem af te trekken, en onze harten ten aanzien van onze geliefde Heer te doen verkoelen. Daarvoor gebruikt hij alle middelen die hem ter beschikking staan. Toch geeft God in Zijn genade een mogelijkheid om 'met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven' (Hand 11:23). Satan speelt in op de begeerten van onze 'oude natuur'. Hij wil ons afbrengen van een oprecht, aan de Heer toegewijd leven, en zal altijd trachten ons te doen struikelen. Aan het einde van deze overdenking zien we dat God in Zijn genade, als wij gefaald hebben in onze toewijding jegens Hem, een weg terug aangeeft.

5. De ondergang van een Nazireeër

In Richteren 16:4-21 lezen we van de ondergang van Simson, de Nazireeër. In vers 4 zien we dat hij liefde opvatte voor Delila, een vrouw uit het dal Sorek. Deze Delila pro-

beerde, op aandringen van de stadsvorsten van de Filistijnen, achter het geheim van zijn kracht te komen. Zij probeerde hem het geheim van zijn Nazireeërschap te ontfutselen. Maar eigenlijk was het Nazireeërschap van Simson innerlijk al lang verdwenen. Hij leefde niet afgezonderd. Hij was met een dode in aanraking geweest. Immers, hij had het karkas van een leeuw aangeraakt en een verse ezelskinnebak genomen om die als wapen te gebruiken. Nu kwam hij in het dal Sorek. Sorek betekent 'rode druiven'. Wat heeft een Nazireeër - die niets van de wijnstok mocht nuttigen - te zoeken in het dal van de rode druiven? Niets! Helemaal niets! Maar Simson had in zijn hart het Nazireeërschap al lang opgegeven. Alleen zijn lange haren spraken uiterlijk nog van zijn Nazireeërschap. En ook dat uiterlijke Nazireeërschap raakte hij nu kwijt, door zijn omgang met Delila.

Het lange haar spreekt onder andere van toewijding, van onderworpenheid en van afhankelijkheid. Het spreekt van het erkennen van het hoofdschap van Christus. De Heer Jezus is het Hoofd van het Lichaam, het Hoofd van de Gemeente. Ook op het persoonlijke vlak: Hij is de Heer van mijn leven. Als dat prijsgegeven wordt, is bijvoorbeeld het lange haar bij de zusters alleen maar een vlag die de lading niet meer dekt. De lange haren moeten 'gedekt' worden door een werkelijke toewijding, een werkelijk erkennen van het gezag van de Heer Jezus.

Toen bij Simson het lange haar werd weggehaald, werd bij hem uiterlijk weggehaald, wat er innerlijk al lang niet meer was. Innerlijk was Simson al lang geen Nazireeër meer. Het was alleen maar genade van God dat hij nog steeds zijn kracht bezat. Maar toen ook dat laatste weg was, zijn lange haren, toen nam God ook zijn kracht weg. Toen werd ook duidelijk in wat voor slechte geestelijke toestand hij zich bevond. Zijn kracht was weg, maar hij merkte het zelf niet. We lezen dat, toen zijn haren afgesneden waren, de HEERE van hem geweken was, maar dat hij het niet wist (Richt. 16:20). Simson was al lang geestelijk blind, voordat hij letterlijk blind werd. Simson was al lang innerlijk krachteloos, gebonden als hij was door zijn eigen begeerten, voordat hij letterlijk krachteloos werd. Simson werd keer op keer gewaarschuwd, maar hij sloeg er geen acht op.

In Zijn genade waarschuwt God ook ons. De Heer kent u persoonlijk. Hij vraagt: 'Waar is uw hart?' Ook zegt Hij heel persoonlijk: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart' (Spr. 23:26)! De Heer is niet tevreden met onze tijd, met onze kracht, met onze portemonnee, nee, de Heer is alleen tevreden als we ons hart aan Hem willen geven. Hij heeft alles aan het kruis voor ons gegeven en Hij vraagt nu of we uit wederliefde tot Hem ons hart aan Hem willen geven. Of we in deze tijd, waarin de Filistijnen heersen, een Nazireeër willen zijn, of we aan Hem toegewijd willen leven.

Als we gezegd hebben: 'Ja, Heer, ik wil graag een Nazireeër zijn!' dan mogen we ons leven aan Hem toewijden. Maar we moeten oppassen voor de gevaren. In het leven van Simson zien we waarschuwborden. Zulke borden aan de kant van de weg zijn heel nuttig. Als we in een auto rijden en alle waarschuwborden negeren, dan maken we onherroepelijk brokken. Als we als een Nazireeër willen leven, als we het leven van een toegewijd Christen willen leiden en we negeren de waarschuwborden, dan gaat het mis in ons leven. 1 Kor. 10:11 zegt het heel duidelijk: Dit zijn waarschuwingen ('waarschuwborden'), geschreven voor ons op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn. Als we deze waarschuwborden negeren, moeten we ons niet verwonderen dat we brokken maken in ons geestelijk leven, net als Simson.

6. Er is een weg terug

Gelukkig is er, door de oneindige genade van God, altijd herstel mogelijk als het mis is gegaan. Dat zien we aan het eind van het leven van Simson. Hij kreeg nog één keer zijn kracht terug. God

kan en wil, in Zijn onbegrijpelijke genade herstel geven, als wij gefaald hebben.

Hoe is de situatie waarin wij terecht zijn gekomen? Wat wij nog aan goeds hebben, hebben wij niet verdiend. Wij hebben allen gefaald, wij hebben allen gezondigd. Wij hebben het Woord van God losgelaten. Wat de Heer aan ons heeft toevertrouwd, hebben we niet bewaard. Doordat we ermee begonnen zijn innerlijk de dingen los te laten, worden ook de uiterlijke dingen steeds meer losgelaten.

Natuurlijk mogen we ons niet verheffen boven anderen. We willen ons éénmaken met het volk van God, we willen ons buigen onder de tuchtigende hand van de Heer en tegen Hem zeggen: 'Heer, wij hebben gezondigd, en wilt U in Uw genade, vanwege Uw grote Naam, herstel geven. Niet vanwege onze naam, want wat heeft het te betekenen of de mensen ons smaden of slecht van ons spreken. Het gaat toch om Uw heerlijke Naam die over ons is uitgeroepen'. Doet het ons nog iets als de Naam van de Heer onteerd wordt? De apostel Paulus moet tegen de Joden zeggen, dat door hun gedrag de Naam van God onder de volken gelasterd wordt (Rom. 2:24). En op grond daarvan mogen we roepen: 'Heer, wilt U in Uw genade, vanwege Uw grote Naam, herstel geven. Niet vanwege ons, want wij hebben het niet verdiend, maar vanwege Uw heerlijke Naam, vanwege de eer van de Naam van de Heer Jezus'.

Mogen wij in ons leven alleen maar dat éne zoeken, namelijk wat tot eer van de Heer Jezus is en wat dient tot opbouw van Zijn Gemeente. Is dat nog mogelijk in onze tijd? Hoe donker het ook was in de tijd van Simson, bij het volk van God, God had een antwoord: er is een weg terug. Hoe donker het ook is in onze tijd bij het volk van God, God heeft een antwoord: er is een weg terug. Het antwoord van God in een tijd van verval is nog altijd: het Nazireeërschap. Laten we Numeri 6 doorlezen en toepassen op ons eigen hart en leven. Het gaat er niet om dat we precies kunnen vertellen aan welke eisen de Nazireeër moet voldoen, maar dat we in de praktijk van ons leven dit ook werkelijk waarmaken, dat we werkelijk zelf een Nazireeër zijn.

Een ander voorbeeld van een Nazireeër is Samuël. Hij kon door de Heer gebruikt worden. We lezen van hem dat hij elk jaar een rondreis maakte en het volk onderwees in de dingen van de Heer, tot zegen van het volk (1 Sam. 7:15-17). Er kwam een opwekking en toen kon gehéél Israël strijden tegen de Filistijnen en hen verslaan: de beroemde slag bij Eben-Haëzer. Het was toen eigenlijk niet het volk, maar de Heer die de Filistijnen versloeg (1 Sam. 7:2-12). Ook voor Israël gold: niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest van God (vgl. Zach. 4:6). Het was alles op grond van genade.

Laten we eindigen met de woorden van Barnabas die de gelovigen in Antiochië allen vermaande om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven (Hand. 11:23). Deze vermaning hebben wij allen nodig, heel persoonlijk, en ook moeten wij elkaar daarin helpen, vermanen en bemoedigen. Het is niet de bedoeling van God dat wij, net als Simson, als individualisten door het leven gaan. De vermaning van de Heer voor ons is dat we persoonlijk moeten afstaan van onge-rechtigheid en jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met allen die de Heer aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:19-22). De Heer wil niet dat we alleen de weg gaan, net als Simson.

Laat het leven van Simson een waarschuwing voor ons zijn: een gelovige is geen individualist. Ik heb u nodig en u hebt mij nodig, wij hebben elkaar nodig en samen, als wij de Heer aanroepen uit een rein hart, wil de Heer een uitweg geven, in welke situatie wij ons ook bevinden. Het loopt Hem nooit uit de hand, maar voor ons geldt de opdracht:

'Neem mijn leven, laat het Heer, toegewijd zijn aan Uw eer'.

U bent voor mij gestorven,
hebt 't leven mij verworven,
U bent mijn grootste schat.
Nu wil ik heel mijn leven
volkomen aan U geven,
daar U mij 't eerst hebt liefgehad.

Aan U wil ik slechts denken,
en 't harte niet meer schenken
aan 't zichtbaar goed der aard'.
U zult m' in vette weiden,
aan stille waat'ren leiden,
en voert mij eenmaal hemelwaart.

De rechterstoel van God en van Christus

Bij mijn weten wordt de uitdrukking 'De rechterstoel van God' of 'De rechterstoel van Christus' alleen gebruikt in Rom. 14:10 en 2 Kor. 5:10. In de eerstgenoemde Schriftplaats gebeurt dat met het oog op het voorkómen van het persoonlijk oordelen van elkaar. Het doel van de tweede Schriftplaats is ons op te wekken goed te doen. Het onderwerp op zichzelf is één van de meest ernstige en tegelijk ook één van de meest gezegende onderwerpen en dit des te meer wanneer wij het juist verstaan.

Ik geloof dat elke daad uit onze levens dan geopenbaard zal worden voor de rechterstoel, al naar de genade van God en Zijn wegen met ons in verbinding met onze eigen daden dan gekend zullen zijn. Wij lezen in Rom. 14:12 'Zo zal dan een ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God' en het Woord noemt in dit gedeelte de rechterstoel in verbinding met de vermaning aan de broeders om elkaar niet te oordelen vanwege dagen, spijzen of enig ander dergelijk ding. Ik ben geneigd te denken dat alleen de daden geopenbaard zullen worden. Maar al de eigen daden in ons leven, ook die waar anderen niets van weten, zijn zo nauw verbonden met onze innerlijke gevoelens, dat het, in zekere zin, moeilijk is onderscheid te maken tussen de daden en de gedachten op zich.

De daden openbaren de macht van de gedachten of van de gevoelens. Ik geloof dat het geheel van onze daden daar, voor de rechterstoel, tot in bijzonderheden zal worden getoond. Dit gebeurt voor ons echter niet alsof wij in het vlees zouden zijn en dus tot onze veroordeling, maar om aan onze eigen ogen duidelijk de genade te laten zien die zich met ons heeft beziggehouden, zowel toen wij wedergeboren als toen wij nog niet wedergeboren waren. In Gods raadsbesluiten ben ik uitverkoren van vóór de grondlegging van de wereld. Daarom denk ik dat mijn eigen geschiedenis voor de rechterstoel tot in details geopenbaard zal worden en parallel hieraan de geschiedenis van de genade en de barmhartigheid van God jegens mij. Waarom en hoe wij dit of dat deden, zal dan geopenbaard worden. Voor ons zal dat tafereel verklarend en niet gerechtelijk zijn. We staan niet in het vlees voor God. Wij zijn door Zijn genade in Zijn ogen gestorven. Maar als wij naar het vlees gewandeld hebben, zullen wij daar moeten zien hoeveel zegeningen wij daardoor verloren hebben en wat voor grote verliezen wij door eigen schuld hebben geleden. Aan de andere kant zullen de wegen van God met ons, die altijd wegen vol wijsheid, barmhartigheid en genade zijn, voor het eerst volkomen door ons gekend en verstaan worden. De levensloop van iedereen zal dan geheel doorzichtig zijn. Er zal gezien worden hoe u zwichtte en Hij u bewaarde, hoe uw voet uitgleed en Hij u weer oprichtte, hoe dicht u bij gevaar en schande kwam en Hij door Zijn eigen sterke arm tussenbeide kwam.

Ik geloof dat dit overeenkomt met de bruid die zichzelf gereed maakt en ik beschouw dat als een wondervol ogenblik. Er zal dan geen vlees meer zijn dat veroordeeld moet worden, maar de nieuwe natuur zal dan ingaan in de volle kennis van de zorg en van de liefde die, in ware heiligheid en gerechtigheid en zelfs in genade, ons stap voor stap gevolgd hebben gedurende heel onze wedloop in de renbaan. Sommige gedeelten van ons leven die tot dan toe geheel onverklaarbaar waren zullen volledig onthuld en volkomen duidelijk worden. Sommige neigingen van onze natuur zullen dan volmaakt duidelijk in het licht gesteld worden, neigingen die wij misschien niet als zó verderfelijke en dodelijke hebben beschouwd als zij in werkelijkheid zijn, waardoor wij mogelijk nu aan een door ons niet juist beoordeelde tuchtiging onderworpen zijn, opdat wij die neigingen zouden doden. En wat meer is, wij zullen dan zien dat juist de struikelingen die ons nu onderdompelen in zo'n bittere smart, de middelen zijn geweest die door God werden gebruikt om ons voor iets nog veel verschrikkelijkers te bewaren.

Ik denk niet dat wij ooit vóór die tijd een volkomen kennis zullen hebben verkregen van de verdorvenheid van ons vlees. Hoe gezegend is het voor ons te weten dat dan naar het raadsbesluit

van God niet alleen alles van het vlees voorgoed voorbij is, maar dat dan ook het vlees ons niet langer zal aankleven! Aan de andere kant twijfel ik er niet aan dat de openbaring van de genade van God jegens ieder van ons persoonlijk zo schitterend, groots en indrukwekkend zal zijn, dat zelfs het besef van de verdorvenheid van het vlees dat wij hadden (zo dit daar al zou kunnen binnendringen) buitengesloten zal zijn door de grootheid van het bewustzijn van de overweldigende goedheid van God!

Waarom loochenen en doden wij het vlees dan niet als wij aan dat uur denken?

Geve de Heer dat wij dit meer en meer zullen doen, tot verheerlijking van Zijn genade!

Dit grote onderwerp van de rechterstoel brengt de ziel tot een werkelijk volledige kennis van onze persoonlijke positie voor God.

J.N.D.

Over het lichaam van Christus

Enkele Schriftplaatsen die ons over de heel bijzondere en heerlijke waarheid van het lichaam van Christus spreken zijn:

- 'En Hij is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen' (Kol. 1:18).

- '.....en Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als Hoofd boven alle dingen gegeven aan de Gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult' (Efeze 1:20-23).

Welke gelovige is niet geheel overweldigd geworden toen hij deze verzen voor de eerste keer bewust las en heeft toen niet gedacht: 'Dat moet ik verkeerd begrepen hebben!'

In Kol. 1:13-16 lezen wij dat deze 'Hij' van vers 18 *de Zoon van de liefde van de Vader is* en dat wij in Hem de verlossing, de vergeving van de zonden hebben. Dat Hij het beeld van de onzienlijke God is, de Eerstgeborene van de gehele schepping, omdat Hij de Schepper van het heelal is - van de hemelen en van de aarde en van alles wat daarin en daarop is - van engelen, mensen, dieren, ja van alles wat niet eeuwig is: dus van alles *behalve* God Zelf. En dat Hij dit alles voor Zichzelf geschapen heeft, dus voor Zijn eigen welbehagen en tot Zijn eigen eer en verheerlijking en nut. En dat alles ook nu alleen door Hem in stand gehouden wordt zoals ook in Hebr. 1 gezegd wordt: 'Die alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht'. En dan staat er dat Hij het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, is, *opdat* Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen. Hetzelfde zien we in de aangehaalde verzen van Efeze 1. Als Degene aan Wiens voeten alle dingen onderworpen zijn en die het Hoofd boven *alle* dingen is, is Hij aan de Gemeente gegeven. En die Gemeente is Zijn lichaam, zonder welke Hij niet volledig of 'een volheid' zou zijn! Zoals een menselijk hoofd niet compleet is zonder een bijbehorend menselijk lichaam.

Als *alle* dingen aan de voeten van Christus onderworpen zijn, valt de Gemeente daar dan niet onder? Als Hij gezet is boven elke naam die genoemd wordt en het Hoofd is boven alle dingen, is de Gemeente dan niet aan Hem onderworpen? Als 1 Kor. 15 : 27 ons zegt dat *alle* dingen aan Hem onderworpen zijn, *met uitzondering van Hem* die Hem alle dingen onderworpen heeft, hoe kan de Gemeente dan óók een uitzondering zijn? En hoe kan het mogelijk zijn dat die wonderheerlijke Persoon, de verheerlijkte Zoon des mensen 'onvolledig' zou zijn zonder de Gemeente - dat de Gemeente dus *nodig* is om Hem met alle eerbied gesproken 'aan te vullen en tot een volheid te brengen'?

Hier hebben we het hoogtepunt van Gods raadsbesluit, de kroon van al Zijn barmhartigheid, genade, liefde en wijsheid! 'Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders' (Rom. 8:29).

God wilde dat wij, krachtelozen, goddelozen, die zondaren en vijanden waren (Rom. 5:6-10) gelijkvormig zouden worden aan het beeld van Zijn Zoon - van Hem in Wie Hij al Zijn welbehagen gevonden had!

En deze gelijkvormigheid moest zó ver gaan, dat wij *broeders* van Hem zouden worden. Nu, als wij broeders van de mens geworden Zoon geworden zijn (en Hij erkent ons als zodanig; Hebr. 2:12; Joh. 20:17), dan moet er een zekere gelijkheid zijn, al kan het niet anders dan dat Hij de Eerstgeborene is en blijft onder vele broeders. En dan voelen we dat het onmogelijk zou zijn ons te begrijpen onder de 'alle dingen' die aan de voeten van Christus onderworpen zullen zijn. Hoewel de Heer Jezus de eerste plaats moet hebben - welke gelovige ziet niet alleen dat dit

noodzakelijk is, maar verlangt er ook naar met al de kracht van zijn ziel en zijn liefde - er is in zeker opzicht een gemeenschappelijke positie.

Maar hoe kunnen nietige mensjes als wij zijn, zelfs nadat wij verlost zijn van onze zonden, en onze boze natuur door God in het oordeel op het kruis weggedaan is, zodat we alleen in de waarde van het nieuwe leven, dat we in de nieuwe geboorte ontvangen hebben - het eeuwige leven - voor Hem staan, *broeders* worden van Hem, de mens geworden Zoon van God?

Welk intellect, mens of engel, kon dit vraagstuk oplossen? Niemand, dat is onmogelijk! Geen mens kan Gods aangezicht in Zijn wegen zien - geen mens of engel kan van te voren weten of bedenken welke weg God zal gaan. Pas als Hij die weg gegaan is kunnen wij daarna Zijn heerlijkheid zien (Ex. 33:20-23)! Gods wijsheid is in staat alle vraagstukken op te lossen, Zijn macht is in staat *alles* te volbrengen, en Zijn liefde is bereid *alles* te doen wat daarvoor nodig is - zelfs de grootste prijs die er zelfs ook voor God zijn kon, te betalen!

God gaf Zijn Zoon - de Zoon werd mens, opdat een ieder die in Hem zou geloven eeuwig leven zou hebben. Eeuwig leven - de Zoon Zelf, als een geheel nieuw leven door mensen te ontvangen door geloof in Hem (1 Joh. 5:12,13,20b). Eeuwig leven - een leven dat in staat is de Vader en de Zoon te kennen (Joh. 17:3), ja, dat de Vader en de Zoon kent! En de eniggeboren Zoon die vanaf alle eeuwigheid en tot in alle eeuwigheid in de schoot van de Vader was en is en zijn zal, openbaarde de onzienlijke God (Joh. 1:18; 1 Tim. 6:16). In Hem, '*God geopenbaard in het vlees*' zag ieder die de Heer Jezus zag, God. En waar God de Zoon één is met God de Vader en God de Heilige Geest (Kol. 1:19; 2:9), zag ieder die de Heer Jezus in Zijn leven op aarde zag, de Drie-enige God - zag ook de Vader. De woorden die Hij sprak waren de woorden van de Vader en de daden die Hij deed waren de werken van de Vader (Joh. 5:36; 7:16; 12:49; 14:31; 15:15). Daarom kon de Zoon zeggen: 'Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien!' (Joh. 14:9).

En Hij deed een werk op het kruis waardoor niet alleen de zonden en de boze natuur van hen voor wie Hij dat werk volbracht in oordeel weggedaan werden voor God, maar waarin God zó verheerlijkt werd, dat Hij *rechtvaardig* is als Hij hun alles geeft wat in het hart van de Drie-enige God was hun te geven en wat de Zoon voor hen vraagt (Joh. 17:9,15,21,24).

Zo is dan de Zoon mens geworden en heeft een menselijke geest, een menselijke ziel en een menselijk lichaam, zoals zij die Zijn broeders moesten worden.

Hij heeft het oordeel van God voor hen gedragen, zodat er geen oordeel meer voor hen is en er niets meer tussen hen en God is. Hij heeft Zichzelf als de uit de dood opgestane Zoon van God aan hen gegeven als hun leven, zodat zij dus de Goddelijke natuur deelachtig geworden zijn (2 Petr. 1 : 4). En Hij heeft hen opgetrokken tot Zijn eigen plaats ('Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' -Joh. 20 : 17) en dat op grond van het wonderbare werk dat Hij op het kruis volbracht. Zo heeft Hij dus alles gedaan wat nodig was om het raadsbesluit van God ten uitvoer te brengen.

Maar nu bleef er nog de grote vraag: hoe kunnen door Zijn werk verlost zondaren, hoewel ze alles ontvangen hebben wat we opgenoemd hebben, dezelfde plaats innemen als de Verlosser aan wie ze alles te danken hebben, Hij, die hoewel Hij waarachtig Mens geworden is, toch ook God de Schepper is? Als zodanig is Hij immers als Mens de Eerstgeborene van de gehele schepping en heeft Hij ook als Zoon des mensen er recht op dat alles onder Zijn voeten onderworpen wordt (Psalm 8). Dit zijn waardigheden die zij, verlost zondaren, *niet* hebben en onmogelijk kunnen hebben.

En dan zien we opnieuw de wonderbare wijsheid van God. Hij vormde al die verlost tot één

lichaam en verenigde dat lichaam met de waarachtig mens geworden Zoon van God, als een lichaam met zijn hoofd! Zoals al de miljoenen cellen van het menselijk lichaam samen dat lichaam vormen, omdat ze met elkaar verbonden zijn in de orde die de Schepper vastgesteld heeft, zo ook de Gemeente. God de Heilige Geest kwam daartoe op aarde om dat tot stand te brengen. Hij doopte al die enkelingen die het opstandingsleven van de Verlosser ontvangen hadden (Joh. 20 : 22) tot dit éne lichaam en verbond dat lichaam met Christus als Hoofd. En telkens als een mens bekeerd is en het volledige evangelie gelooft, wordt hij gezalfd en verzegeld doordat de Heilige Geest in hem komt wonen, en wordt daardoor tevens één met dat lichaam dat op de Pinksterdag van Hand. 2 gevormd is door de doop met de Heilige Geest (1 Kor. 12:13). Waar God de Heilige Geest dus de band is die alle leden aan elkaar en zowel persoonlijk als gezamenlijk aan Christus het Hoofd verbindt, is het duidelijk dat deze eenheid onverbreekbaar is!

Wat een wonderbare eenheid! En in Efeze, waar ons de heerlijkheid van de Gemeente voorgesteld wordt, wordt gezegd dat God Christus als een geschenk aan de Gemeente geeft, opdat Hij haar Hoofd zou zijn en zij dus werkelijk alles zou ontvangen wat God haar wilde geven. Hier zien we de volledige vervulling van Gods liefdesgedachten. Kan een hoofd iets bezitten waarin zijn lichaam niet deelt? Kan het een positie hebben waarin zijn lichaam geen deel heeft? Onmogelijk. En zo deelt de Gemeente dus in alles wat Christus heeft of zal hebben, want zij is Zijn lichaam. Nu begrijpen we waarom óók *de Gemeente uitgezonderd wordt*, als gezegd wordt dat met uitzondering van God alles onder de voeten van Christus onderworpen zal zijn. Zij is een deel van de Christus en heeft dus dezelfde positie als Hij.

En nu begrijpen we ook wat *een fundamentele betekenis de waarheid over de Gemeente als lichaam van Christus heeft*. Ze geeft uitdrukking aan de hoogste positie die schepselen zouden kunnen krijgen en hebben gekregen nadat ze de verworpen en gekruisigde Zoon van God in het geloof hebben aangenomen in de tijd van Zijn verwerping. Als lichaam van Christus heeft de Gemeente zó'n waarde voor God, dat Hij haar Zijn Zoon geeft om haar Hoofd te zijn, opdat ze alles zou ontvangen wat het deel van de Zoon is; alles wat in het hart van God was om haar te geven. God de Heilige Geest kwam met de speciale bedoeling op aarde wonen om haar tot dat lichaam te dopen en haar als zodanig met Christus te verenigen. En de Christus is naar Gods gedachten en naar Zijn raadsbesluit alleen volledig of tot volheid gebracht door Zijn vereniging met haar.

Maar de Schrift spreekt in dit verband niet alleen over de eenheid van het lichaam als geheel met het Hoofd, maar óók ten eerste over de eenheid van elk lid met het gehele lichaam en ten tweede over de eenheid van elk lid met de andere leden persoonlijk. Het eerste vinden we uitvoerig in 1 Kor. 12: 'Gij zijt [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden' (vers 27); 'Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook de Christus'(vers 12). Het tweede wordt ons in Rom. 12 voorgesteld: 'Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben en de leden niet alle dezelfde werking hebben, zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus en elk afzonderlijk leden ten opzichte van elkaar' (vers 4-5).

Het opmerkelijke daarbij is, dat alleen in verbinding met de tijd dat de Gemeente *op aarde* is over *de leden* van het lichaam gesproken wordt. Als over het raadsbesluit van God gesproken wordt, zoals in Efeze 1, dan zien we wel het lichaam als geheel met Christus verbonden, maar er wordt niet over de leden gesproken. In het raadsbesluit van God, zoals dus de Christus in de eeuwigheid zijn zal, is het lichaam samengesteld uit alle Christenen vanaf de pinksterdag van Hand. 2 tot de opname van de Gemeente. Dan wordt er geen nieuw lid meer toegevoegd en geen lid meer verwijderd. Dan zal ieder lid eeuwig zijn vaste plaats in het lichaam hebben en

volmaakt die plaats innemen. Dan zal het gehele lichaam ononderbroken in volmaakte harmonie zijn met het Hoofd. Dan behoeft er niet meer over de leden afzonderlijk gesproken te worden in hun verhouding tot elkaar, of tot het lichaam, of tot het Hoofd, omdat dan alles Goddelijk volmaakt functioneren zal. Zolang een mens kerngezond is schenkt men immers geen speciale aandacht aan zijn hart, zijn nieren, zijn lever enz.

Maar in de tijd dat de Gemeente op aarde is, is dit anders. Er is van de pinksterdag tot de opname van de Gemeente geen ogenblik dat allen die naar Gods raadsbesluit een deel van de Gemeente zullen vormen, ook daadwerkelijk tezamen op aarde zijn. Als het laatste lid toegevoegd is wordt namelijk de Gemeente opgenomen. Tot zolang zijn alle leden er dus nog niet. Maar bovendien worden elk ogenblik leden door de lichamelijke dood uit het lichaam verwijderd. Zoals in ons natuurlijk lichaam ononderbroken cellen sterven en door nieuwe vervangen worden, zo is het ook met het lichaam van Christus op aarde. Volgens 1 Kor. 6 :15 zijn onze lichamen leden van Christus. Op het ogenblik dat het lichaam sterft houdt het dus op een lid van het lichaam van Christus te zijn. Als het weer opgewekt wordt zal het zijn plaats weer innemen. Om het beeld van een leger te gebruiken: ze zijn tijdelijk met verlof en niet in actieve dienst. *Daarom wordt in de Schrift het lichaam van Christus altijd gezien als het geheel van de op een bepaald tijdstip op aarde levende ware Christenen. Dat zal zo zijn tot de komst van de Heer, als de in Christus ontslapenen opgewekt worden en dan weer actief hun plaats innemen.* Dan zal het lichaam van Christus voltallig zijn zoals in het raadsbesluit van God vastgesteld, en zal zo eeuwig blijven.

Maar er is nog een dwingende reden waarom voor de tijd hier op aarde over de leden afzonderlijk gesproken wordt. De Gemeente is nog in de wereld waar satan vorst en god is en waar de zonde heerst. Haar leden hebben nog allen het vlees in zich en zijn helaas praktisch dikwijls niet in overeenstemming met hun positie. Zo moet de Schrift hen duidelijk voorstellen wat hun plaats is en hoe ze zich daarin te gedragen hebben, opdat het gehele lichaam goed functioneert. God heeft het lichaam van Christus niet samengesteld uit levenloze onderdelen, die alleen maar doen kunnen wat de fabrikant in hun mechanisme heeft vastgelegd. Hij heeft levende mensen genomen, die Hij door morele middelen tot bekering gebracht heeft en daarna toegerust met alles wat zij nodig hebben om ten volle de plaats in het lichaam in te nemen die zij gekregen hebben en de dienst die daarmee verbonden is. Dit gaat zover, dat zij, volgens 1 Kor. 12 en 14 in de dienst kunnen beschikken over de kracht van God de Heilige Geest. Maar als levende kinderen van God (en geen poppen) zijn ze verantwoordelijk alles volgens hun verhouding met de Heer en met God te gebruiken, maar ze kunnen het ook anders doen. Helaas weten we uit ervaring hoe droevig het hierin met ons gesteld is!

Als we begrepen hebben hoe in onze verbinding met Christus en met elkaar, zoals voorgesteld in de uitdrukking 'lichaam van Christus' of 'de Christus', de eeuwige gedachten van God verwerkelijk zijn, zien we hoe noodzakelijk het is dit praktisch te verwezenlijken. En ook dat iedere afwijking fundamentele schade berokkent aan het lichaam van Christus, en Christus persoonlijk praktisch berooft van Zijn plaats als Hoofd van Zijn lichaam en van alles wat dit inhoudt! Daarom worden we herhaaldelijk vermaand ons bewust te zijn van onze plaats in het lichaam en zo van onze verhouding tot ieder ander lid en bovenal tot Christus het Hoofd.

Zeker, in Efeze 4 : 3 wordt niet gezegd dat we de eenheid van het lichaam moeten bewaren, maar 'u beijverende de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'. Maar is de eenheid van de Geest niet de door Hem tot stand gebrachte en voortdurend bewaarde eenheid van het lichaam van Christus? Het is te nadrukkelijker, omdat nu onze gedachten gericht worden op een Goddelijk Persoon en niet op mensen. Als er had gestaan: 'de eenheid van het lichaam te

bewaren' zouden we kunnen denken (zoals helaas velen nu ook zeggen) dat we ons nooit mogen afzonderen van gelovigen. Maar er wordt voorgeschreven de eenheid *van de Geest* te bewaren - dus dat wat *de Heilige Geest* tot stand gebracht heeft. Maar dat brengt de noodzakelijkheid mee, zich af te zonderen van alles wat *niet* door de Heilige Geest gewerkt is. Zo vermaant dezelfde Heilige Geest die Efeze 4 geïnspireerd heeft, ons in 2 Tim. 2 'ons af te zonderen van elkeen die belijdt een Christen te zijn, maar zich niet gereinigt heeft van alle ongerechtigheid'. We moeten ons beijveren de *door de Heilige Geest* tot stand gebrachte eenheid van het lichaam van Christus praktisch te verwezenlijken - en dat houdt in ons af te zonderen van alles wat daarmee in strijd is.

Wat een verantwoordelijkheid legt dat op ons! Het betekent, dat iedere Christen bij alles wat hij doet rekening moet houden met zijn verbinding met Christus als Hoofd en met de andere Christenen als leden van het lichaam van Christus. En hoeveel te sterker is dat als het gaat om het samenkomen als gelovigen en alles wat daarmee in verbinding staat. Dan is het duidelijk dat de leden van het lichaam alleen samen mogen komen 'vergaderd tot de Naam van Christus' (Matth. 18 : 20), waar Hem Zijn plaats als Hoofd praktisch gegeven wordt en alleen Hij alles regelen kan en geen mensen dit doen! Waar de grondslag van het samenkomen de door de Heilige Geest gevormde eenheid van het lichaam is, en dus alle leden van dat lichaam welkom zijn, tenzij de Heer Zelf in Zijn Woord veranderingen geeft. *Waar alle besluiten alleen maar de uitspraken van de wil van het Hoofd zijn, zoals ze die door biddend vragen hebben leren kennen.* Waar daarbij bedacht wordt dat deze besluiten niet alleen hèn raken die daar op die plaats samenzijn, maar het gehele lichaam waarvan zij de plaatselijke uitdrukking zijn. Dat ze dus *namens* het gehele lichaam besluiten nemen en dus niet alleen met eigen gedachten over de wil van het Hoofd te maken hebben, maar met de gedachten van alle leden van het lichaam, voorzover die werkelijk deze plaats praktisch innemen. Dat ze dus geen besluit nemen waarvan ze weten of vermoeden kunnen dat het de gewetens van geestelijke broeders in andere plaatsen niet bevredigt. In zo'n geval zullen ze wachten tot de Heer aan allen die geestelijk zijn dezelfde gedachten gegeven heeft.

Misschien zijn zij niet dicht genoeg bij de Heer, zodat ze niet juist zien wat de wil van de Heer in dit geval is. Dan heeft de Heer de tijd om hun beter inzicht te geven, als zij, opgewekt door de gedachten van anderen, zich opnieuw voor de Heer stellen om licht van Hem te ontvangen. Misschien zien zij het wel juist en zal de Heer de harten van de anderen overtuigen wat Zijn wil is. Maar ook in dit geval zou het onafhankelijkheid en een opzij zetten van de eenheid van de Geest zijn, als ze toch een besluit namen. Ook dan zouden ze zich tot een onafhankelijke vergadering maken die de grondslag van het samenkomen van de gelovigen verwerpt. Maar een besluit genomen in afhankelijkheid van de Heer en als uitdrukking van de overtuiging van het gehele lichaam van Christus op aarde heeft vanzelfsprekend geldigheid voor het gehele lichaam van Christus op aarde.

Ik heb net over '*de plaatselijke uitdrukking*' van het lichaam van Christus gesproken. Dit is het belangrijke beginsel dat we o.a. in 1 Kor. 12 : 27 vinden. Daar schrijft de apostel aan de gelovigen in Korinthe: 'En gij zijt [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden'. *De Gemeente van Korinthe droeg het karakter van het lichaam van Christus, omdat het dat deel van het lichaam was, dat in Korinthe zichtbaar werd.* Maar om te voorkomen dat zij denken zouden dat zij het gehele lichaam van Christus waren, staat er geen lidwoord voor 'lichaam' en ook niet voor 'Christus', zodat duidelijk is dat het kenmerkend is. En daarbij is het vervolg onmiddellijk: 'En God heeft sommigen in de Gemeente gesteld: ten eerste apostelen...' die er in Korinthe niet waren. *Trouwens ook al in het eerste hoofdstuk heeft de apostel er zorg voor gedragen dat er geen gedachte kon opkomen dat Korinthe een zelfstandige, onafhankelijke gemeente was.* De Brief behandelt uit-

sluitend plaatselijke toestanden en vragen in Korinthe. Maar als de apostel hen aanspreekt als: 'de Gemeente van God die te Korinthe is', haast hij zich hen te verbinden met 'allen in elke plaats die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer'. En herhaaldelijk verbindt hij hen ook in de inhoud van de Brief met de andere plaatselijke gemeenten (4 :18; 7 :17; 11:16; 14 : 34; 16 :1).

Geen plaatselijke vergadering is onafhankelijk van de andere vergaderingen, maar is alleen maar datgene wat van het gehele lichaam van Christus op aarde op die plaats zichtbaar is. Het lichaam is ook niet samengesteld uit al de plaatselijke vergaderingen samen, zodat we zo iets als een verbond van vrijstaande vergaderingen zouden hebben. De leden van de plaatselijke vergaderingen samen vormen het éne lichaam van Christus. En zo zijn die leden die in een bepaalde plaats samenkomen de uitdrukking van het lichaam, voorzover ze natuurlijk *als zodanig* samenkomen.

Daaruit volgt al, dat *een onafhankelijke vergadering géén uitdrukking is van het lichaam van Christus en niet erkend kan worden als een vergadering van God. Dat ze dus niet vergaderd zijn tot de Naam van Christus en hun besluiten geen kracht hebben voor het lichaam van Christus.* Ik spreek hier natuurlijk niet over onze zwakheid waarin we telkens falen en telkens belijden moeten dat we in strijd met de eenheid van het lichaam van Christus gehandeld hebben. Ik doel op een bewust en principieel karakter van onafhankelijkheid van een plaatselijke vergadering.

Maar hoe bedroevend moet dat zijn voor God die deze wonderbare eenheid tot stand gebracht heeft en daarin al Zijn wonderbare raadsbesluiten van liefde en wijsheid verwerkelijkt heeft; voor de Heilige Geest die speciaal naar de aarde gekomen is om deze eenheid tot stand te brengen en die er de kracht van is; voor de Heer Jezus, die zo praktisch beroofd wordt van Zijn plaats als Hoofd van Zijn lichaam en daardoor ook van de normale weg om naar al Zijn rijkdom te zegenen. Beware de genade ons de korte tijd tot de Heer komt!

H.L.H.

Uit Zijn volheid (1)

Johannes 1:14-18

'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader) vol van genade en waarheid. (Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik). Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade. Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft [Hem] verklaard' (Johannes 1:14-18).

Alles wat wij ontvangen hebben, hebben wij uit de volheid van de Heer Jezus ontvangen. Wanneer iemand geeft naar zijn vermogen, dan is het de vraag hoeveel hij bezit. Wie kan de volheid van de Heer Jezus in al zijn omvang beseffen? En uit die volheid hebben wij ontvangen, en wel genade op genade. Bovendien is de genade en de waarheid door Hem geworden. Wij allen hebben dus niet alleen genade ontvangen, maar ook waarheid. Waarheid die door Hem geworden is, alleen door het feit dat Hij als Mens naar deze aarde is gekomen. De Zoon van God heeft alles aan het licht gebracht, zodat wij nu alle dingen zó kennen zoals ze werkelijk zijn. En in de eerste plaats, vóór alles, heeft Hij God verklaard, zodat wij door Hem nu God mogen kennen.

Het is een wonderbaar feit, dat God verklaard is. En dat terwijl er van God geschreven staat, dat Hij een ontoegankelijk licht bewoont en dat geen mens Hem gezien heeft, noch zien kan (1 Tim. 6:16). Is dat niet met elkaar in tegenspraak? Daarbij gaat 'verklaren' nog veel verder dan 'zien'. Men kan iemand zien, zonder dat men hem nader kent. Hoe is het toch mogelijk dat wij, kleine onbetekenende schepseltjes, God nu mogen kennen? En dat geldt voor een ieder die de Heer Jezus in het geloof heeft aangenomen. Voor iedereen geldt: 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven' (Joh. 3:36). Ja, wij mogen de Vader en de Zoon kennen: 'En dit is het eeuwige leven, dat zij U [Vader] kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt' (Joh. 17:3).

Wij kennen de Vader nu, omdat de Heer Jezus, de Zoon van God, naar deze aarde is gekomen. Van Hem staat er in dit hoofdstuk geschreven: 'In het begin was het Woord' (vers 1). 'Het Woord' is hier een Naam van de Heer Jezus en die Naam betekent dat Hij de openbaring is van alles wat God in Zichzelf is. De Heer Jezus was in het begin, dat wil zeggen vanaf alle eeuwigheid, het Woord. Voordat er iets werd geschapen, was Hij er. Hij heeft geen begin. Hoe ver we ook in onze gedachten terug mogen gaan, terug tot vóór de grondlegging van de wereld, voordat de engelen werden geschapen - Hij was er altijd al, en Hij was het Woord, de openbaring van God. En Hij was niet alleen het Woord: 'het Woord was God'. Hij was Zelf God. Hoe zou iemand God ook kunnen openbaren, als Hij niet Zelf God zou zijn? De verzen Johannes 1:1-3 sluiten elke voorstelling, dat Hij Zelf een schepsel zou kunnen zijn, volledig uit: 'Alle dingen zijn door Hem geworden.' Alles is door het Woord, dus door de Heer Jezus geworden of geschapen. Hij is de Schepper van alle dingen, van het totale heelal, van alle engelen en van alle mensen.

We hebben van de Heer Jezus gelezen, dat Hij de eniggeboren Zoon is. Het begrip 'eniggeboren' kan ook worden weergegeven met 'enig, werkelijk uniek, onvergelijklijk, enig in zijn soort'. Het duidt dus aan, dat de Heer Jezus de Enige is Die in deze betrekking als Zoon tot de Vader staat. Vanaf alle eeuwigheid is Hij de Zoon van de Vader geweest en Hij zal dat altijd zijn. Alles wat een begin heeft, is door Hem geworden. Hijzelf heeft echter géén begin: 'Jezus Christus is gisteren en

heden Dezelfde en tot in eeuwigheid' (Hebr. 13:8).

Hij is echter niet alleen de Schepper van alle leven, in Hem is het leven in absolute zin: 'In Hem was leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (Joh. 1:4, 5). In het Evangelie naar Johannes, waarin de Heer Jezus wordt voorgesteld als de Zoon van God, wordt vanaf het eerste hoofdstuk zeer duidelijk wat de wereld in haar diepste wezen is. Het licht maakt alles openbaar. Hij was het licht van de mensen. De mensen werden in Zijn licht openbaar. Zo zal het ook eenmaal zijn wanneer God door Hem het oordeel uitoefent (Openb. 20:11-15). Ook dan zullen de mensen in het volle licht van God staan. Niets zal er dan verborgen zijn. Ook wij, die in de Heer Jezus geloven, zullen eenmaal allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden (2 Kor. 5:10). Ook al kwam de Heer Jezus destijds niet om te oordelen – Hij kwam immers in de volheid van Gods genade - toch werden de mensen door Hem in het alles ontdekkende licht van God geplaatst.

En wat maakte het licht openbaar? Het maakte de duisternis openbaar. God is licht, en in Hem is in het geheel geen duisternis (1 Joh. 1:5). In de schoot van de Vader, in het huis van de Vader, daar waar de Vader en de Zoon vanaf alle eeuwigheid gewoond hebben, bestaat geen duisternis. Daar is alles in overeenstemming met de heiligheid van God. Maar hier op aarde, waar de mensen God niet kenden, heerste volledige duisternis. En deze duisternis werd openbaar door het licht. 'In Hem was leven, en het leven was het licht der mensen.' Dit licht kwam niet om ons mensen te verblinden, maar om onze ogen te verlichten, opdat we in Zijn licht zouden kunnen zien wie wij waren, namelijk duisternis: 'Want vroeger waart gij duisternis', staat er in Efeze 5:8. En wij moeten niet alleen onszelf leren kennen, maar ook leren zien wie God is in Zijn genade en heerlijkheid, zoals de Zoon Hem wilde openbaren.

Maar om God te leren kennen, hadden wij uiteindelijk niet alleen het licht, de openbaring van God nodig, maar ook leven. De Zoon van God kwam op deze aarde om ons te tonen wat licht was en om ons leven te geven, opdat wij in de tegenwoordigheid van God zouden kunnen leven. Dat is de heerlijke inhoud van Joh. 3:16: 'Want zó liefheeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'

Hoe rijk aan inhoud zijn toch die twee woorden 'eeuwig leven'. Helaas wordt deze uitdrukking slechts heel weinig begrepen. 'Eeuwig leven' wil niet alleen maar zeggen dat wij een leven hebben dat nooit zal eindigen. Een leven dat niet eindigt hebben de mensen die niet in de Heer Jezus geloven ook, maar daarom hebben ze nog geen eeuwig leven. Eeuwig leven is leven dat niet alleen geen einde heeft, maar ook geen begin! Een bijzonder kenmerk van het eeuwige leven is namelijk, dat men daardoor de Vader en de Zoon kent (Joh. 17:3). Door het eeuwige leven kennen wij God als Vader en de Heer Jezus als de Zoon van de Vader. Wij kennen in zekere zin de Vader zoals de Zoon Hem in eeuwigheid gekend heeft, en wij kennen in zeker opzicht de Zoon zoals de Vader Hem in eeuwigheid gekend heeft, voorzover dat aan ons schepselen tenminste gegeven is. En dat was alleen daardoor mogelijk, dat wij het leven van de Zoon van God ontvingen. Hij is de waarachtige God en het eeuwige leven (1 Joh. 5:20). En wij hebben Hem als ons leven ontvangen. In deze zin staat er in Kolosse 3:4: 'Wanneer Christus, ons leven, zal geopenbaard worden...'

Zo begrijpen wij welk een verheven feit het is, dat de Heer Jezus naar de aarde is gekomen. Hij werd Mens. Slechts op deze wijze kon Hij God aan ons openbaren en de Vader verklaren. De Heer Jezus kende de Vader van eeuwigheid af. Hij was vanaf alle eeuwigheid in de schoot van de

Vader. En als Hij nu mijn leven is, dan ken ik door dit leven eveneens de Vader. En toch lezen wij nooit in het Nieuwe Testament dat wij dit leven in onszelf hebben. Gods Woord is in alles zeer nauwkeurig. Wij hebben het leven in de Zoon: 'En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven gegeven heeft en dit leven is in Zijn Zoon' (1 Joh. 5:11). Hij is ons leven! Wie dat werkelijk begrepen heeft, zal nooit aannemen dat hij weer verloren zou kunnen gaan. Hoe zou iemand die opnieuw geboren is, het eeuwige leven weer kunnen verliezen? Ja, wij hebben het leven niet in onszelf; Hij is ons leven. 'Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh. 5:12) en 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven'. (Joh. 3:36).

Zo kwam de Zoon van God uit de hemel op deze aarde. Hij kwam tot de mensen die Hij had geschapen, maar zij kenden God niet. Zij bevonden zich in de duisternis. Hoe zouden mensen die in de duisternis zijn God ook kunnen kennen Die licht is en in Wie in het geheel geen duisternis is (1 Joh.1:5)? In de duisternis is er geen licht; daar kan men niets onderscheiden. Het behoort juist tot het wezen van de duisternis dat daar geen enkel licht is. Normaal gesproken moet de duisternis wijken op het ogenblik dat er licht in de duisternis binnendringt. Maar wij hebben gelezen dat het licht in de duisternis scheen, toen de Heer Jezus op deze aarde kwam, en dat de duisternis het toch niet begrepen heeft. De duisternis bleef. Het licht deed deze duisternis niet verdwijnen. Dat was de toestand van de mensen. In deze wereld, waarin ook wij leefden, kwam de Zoon van God binnen als het licht der mensen. Daardoor werd volledig openbaar, dat de mensen duisternis waren. De mensen verkeerden niet in een toestand om gemeenschap met God te kunnen hebben.

Door de komst van de Zoon van God werd duidelijk dat de mens God niet kende en zelfs niet in staat was God ook maar enigszins te kennen. Maar toen Hij kwam, kwam Hij niet alleen om de mensen te verlichten, maar ook opdat zij die in Hem zouden geloven, dit leven, het eeuwige leven, zelf zouden kunnen ontvangen. Hij wilde ons invoeren in de gemeenschap met de Vader die vanaf alle eeuwigheid Zijn deel was!

(Wordt vervolgd)

H.L.H.

Uit Zijn volheid (2, slot)

‘En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader) vol van genade en waarheid. (Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik). Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade. Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft [Hem] verklaard’ (Johannes 1:14-18).

‘Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond’ (vers 14). Hoe zouden wij God ooit hebben kunnen leren kennen, als de Heer Jezus niet vlees was geworden, d.w.z. als Hij niet Mens was geworden? God bewoont een ontoegankelijk licht. Maar in de Persoon van de Zoon van God kwam God op deze aarde. Zo konden de mensen God zien. Zo beschrijft de apostel Johannes het later in zijn eerste Brief: ‘Wat van het begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd en onze handen betast hebben betreffende het Woord des levens’ (1:1).

Hij werd vlees. Dat houdt in dat Hij er tevoren was. Alle mensen zijn vanaf hun begin vlees en dat betekent dat zij voordien niet bestonden. In deze zin is geen mens vlees geworden. Wij waren vlees van ons allereerste begin af aan.

De Zoon van God werd vlees. Hij was God en werd tevens Mens, God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). Wat een wonderbaar feit is het toch dat de Schepper van de hemel en van de aarde op aarde kwam en als een Mens hier op aarde geboren werd. In de geest gaan we naar Bethleem en zien daar in de kribbe de Heer Jezus als een kindje liggen. Tegelijkertijd was Hij God de Zoon. Dit kleine Kind in de kribbe was de openbaring van de almachtige God. Later zal Hij eens wederkomen op deze aarde als de Rechter, in macht en grote heerlijkheid. Dan zal Hij ogen hebben als een vuurvlam (Openb. 1:14 en 19:12). Destijds kwam Hij als een klein Kind. Was Hij toen niet het toonbeeld van hulpeloosheid? Maar daar zien wij wat in het hart van God was; Hij wilde Zichzelf in grote genade en liefde aan de mensen openbaren. God was bezielde door het verlangen om verloren zondaars te redden en hen aan Zijn hart te brengen. Zo was de Zoon van God, toen Hij in grote ootmoed en nederigheid op deze aarde kwam, vanaf het begin de openbaring van God. Hij was HET WOORD, het Woord dat vlees is geworden, opdat wij mensen Hem met onze ogen zouden kunnen zien en met onze oren zouden kunnen horen. Op deze wijze konden wij God leren kennen zoals Hij werkelijk is.

De man die dat hier beschrijft was bijna drie jaren ononderbroken bij de Heer Jezus. Van dat wat hij meegemaakt heeft, schrijft hij: ‘Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader, vol van genade en waarheid’ (vs. 14). Hoe was het mogelijk dat de mensen die in Nazareth meemaakten hoe de Heer Jezus opgroeide, Zijn heerlijkheid niet zagen? Toen de Heer, nadat Hij Zijn dienst was begonnen, weer in Zijn vaderstad kwam, vroegen de mensen daar: ‘Is Deze niet de zoon van de timmerman?’ (Matt. 13:55; vgl. Mark. 6:3). Hoe kwam het dat de broeders van de Heer Jezus, die tientallen jaren met Hem samen waren, niet in Hem geloofden? (Joh. 7:3-5). Ondanks al de goede dingen die Hij deed, geloofden zij niet in Hem! Zij waren allen in de duisternis. Zij konden Hem niet begrijpen en Zijn heerlijkheid niet zien. De Schepper kwam tot Zijn schepselen, maar zij kenden Hem niet; zij wilden Hem niet en verwierpen Hem. Toen Hij als het licht in de wereld kwam, werd de duistere, zondige toestand van de wereld openbaar. De mensen hadden geen verbinding met God, ze stonden vijan-

dig tegenover Hem.

Toen de Zoon van God in deze wereld kwam, kwam Hij echter niet alleen als het licht dat alles openbaar maakte. Hij openbaarde niet alleen waarheid, maar ook oneindige genade. Deze mensen, die zo verdorven waren en die God eigenlijk alleen maar kon oordelen, moesten Gods genade leren kennen. God wilde hen in Zijn genade een plaats geven die geen enkel schepsel ooit ontvangen had. Deze plaats heeft God niet voor engelen bestemd, noch voor Michaël, noch voor Gabriël. Deze plaats had alleen de Zoon van God van eeuwigheid af ingenomen. Deze mensen zouden door Gods genade eeuwig leven als een geschenk ontvangen; God wilde hen een plaats geven in Zijn Huis. Daar zouden ze als Zijn kinderen zijn. Het Vaderhuis is de niet-geschapen hemel, waar de drie-enige God vanaf alle eeuwigheid gewoond heeft.

‘De genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden’ (vs. 17). Ik herhaal: de waarheid maakt openbaar wie de mens als gevallen, zondig schepsel is. Bovendien maakt zij openbaar dat God licht is. Dezelfde waarheid openbaarde echter wat er in het hart van God was, namelijk dat Hij niet alleen licht is, maar ook LIEFDE. En de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is - in de plaats van de bron van de liefde - openbaarde vanuit die plaats God. Hij heeft deze plaats van de innigste genegenheden van de Vader nooit verlaten. God is niet alleen geopenbaard, maar wij kennen nu het hart van God, Zijn oneindig grote liefde door Jezus Christus.

‘Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd.’ Vanwaar wist de evangelist Johannes dat deze heerlijkheid de heerlijkheid van een Eniggeborene van de Vader was? Dat kon hij alleen maar weten, omdat hij de Vader kende. Ik kan dan pas van een zoon zeggen dat hij op zijn vader lijkt, als ik zijn vader ken. En vanwaar kende Johannes de Vader? Hij kende Hem omdat de Heer Jezus God als Vader had geopenbaard. Later lezen we in dit Evangelie hoe de Heer tegen Zijn discipelen zei: ‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’ (Joh. 14:9). Johannes heeft gedurende al de tijd dat hij bij de Heer Jezus was, Zijn woorden gehoord. En op een andere plaats zegt de Heer, dat de woorden die Hij sprak de woorden waren die de Vader Hem gegeven had. De werken die Hij deed, waren de werken die de Vader Hem gegeven had. Door alles wat Hij deed, openbaarde Hij de Vader. Het was het welbehagen van de gehele Volheid van de Godheid, dus van de drieënige God, om in Hem te wonen (Kol. 1:19; 2:9). Wie Hem zag, zag dus de Vader. Wie Hem zag, zag de Zoon. En wie Hem zag, zag God de Heilige Geest. Want alles wat Hij deed, deed Hij in de kracht van de Heilige Geest. En zo zag Johannes in de Heer Jezus de heerlijkheid als van een Eniggeborene van de Vader.

Ook Johannes behoorde ooit tot hen van wie het Woord van God zegt: ‘Er is niemand die verstandig is; er is niemand die God zoekt...er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één’ (Rom. 3:11-12). Johannes was precies zó zoals wij waren. Maar dan zien wij wat de genade bewerkt doordat de Heer Jezus op deze aarde is gekomen. Hij heeft het plan der verlossing uitgevoerd dat in het hart van de Vader was. Verloren zondaars zijn opgetrokken uit de duisternis, het voor eeuwig ver verwijderd zijn van God, en uit het eeuwig oordeel. Hij zal hen brengen naar de plaats van eeuwig licht en eeuwige liefde, daar waar eeuwige blijdschap in de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus hun deel zal zijn; ja, niet alleen naar een plaats in de hemel, maar in het Huis van de Vader van de Zoon. Zij mogen daar delen in de positie van de Heer Jezus, doordat ze zonen van God zijn geworden.

Wat betekent deze Persoon, Die zoveel oneindig heerlijke dingen tot stand gebracht heeft, voor onze harten? Hij is de Schepper van hemel en aarde. Hij heeft ons, geringe schepselen, zó rijk willen maken dat Hij daarvoor bereid was Zich te vernederen, om als een klein Kind geboren te

worden en in een kribbe gelegd te worden. Tevens was Hij bereid de vijandschap van de zijde van de mens te verdragen. Hij had geen plaats waar Hij het hoofd kon neerleggen (Matth. 8:20). En tenslotte was Hij bereid Zich aan het kruis te laten nagelen om daar geoordeeld te worden voor de zonden van hen die in Hem zouden geloven. Daar op het kruis werd Hij tot zonde gemaakt (2 Kor. 5:21). Hij moest op het kruis sterven onder het oordeel van een heilig en rechtvaardig God.

De Heer Jezus heeft dat gedaan, omdat Hij de genade en de liefde van God wilde openbaren. Ja, Hijzelf had ons mensen lief. Kunnen wij deze liefde begrijpen, zoals het in Hooglied 8:6,7 staat: 'De liefde is sterk als de dood; de naijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen; vlammen des HEE-REN. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten'? Dat was Zijn liefde! De prijs die Hij voor onze redding moest betalen, was voor Hem niet te hoog. Hij had de Zijnen lief tot het einde, d.w.z. tot het uiterste. Hij was bereid voor hen te sterven.

En voor wie heeft Hij dat gedaan? Voor ons die verloren zondaars waren. Voor Zijn eigen schepselen die in opstand tegen God verkeerden, en Hem niet wilden aannemen toen Hij op deze aarde kwam. En in feite konden zij ook niets met Hem van doen hebben, omdat ze door en door duisternis waren.

'Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik. Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade' (vs. 15-16). Kan ieder van ons zeggen dat hij uit Zijn volheid heeft ontvangen? Hebben wij werkelijk allen deel aan deze genade? Als u de Heer Jezus nog niet in het geloof als uw Heiland hebt aangenomen en uw zonden nog niet hebt beleden, dan hebt u geen deel aan deze genade.

Wanneer Johannes hier schrijft 'wij allen', dan zijn daarmee allen bedoeld die in Hem geloven en daardoor genade hebben ontvangen, omdat zij daarnaar verlangd hebben. Zij hebben allen uit Zijn volheid ontvangen, en wel genade op genade, d.w.z. de ene genade na de andere, steeds weer nieuwe genade.

De eerste genade die wij ontvingen, was het bewustzijn dat we verloren waren. De tweede genade die wij ontvingen, was het nieuwe leven dat Hij ons gaf. De derde genade die wij ontvingen, was dat ons oog op de Heer Jezus werd gericht en dat we zagen dat Hij voor ons op het kruis gestorven is. Hij heeft ons de vrede met God geschonken. Zo heeft Hij ons steeds weer nieuwe genade geschonken. Het is genade, dat we steeds meer mochten verstaan van wat Hij ons alles gegeven heeft. Zo beleven we genade op genade in ons leven hier op aarde, in alles waarin we Zijn hulp nodig hebben. En tenslotte zal Hij ons in Zijn genade opnemen van deze aarde en ons invoeren in het Huis van Zijn Vader. Genade zal ons daarheen brengen waar Hij altijd gewoond heeft en waar Hij ook nu is. Wij zullen Hem daar gelijk zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is (1 Joh. 3:2).

In het Vaderhuis is alles de openbaring van de heerlijkheid van de Vader en van de Zoon. Deze heerlijkheid zullen wij aanschouwen. Zij zal ons deel zijn. Ze is nu al ons deel, maar dan zullen wij dat alles in volmaaktheid in ons kunnen opnemen en ons erin kunnen verblijden. Hoe wonderbaar zal het zijn, als Hij komt om ons tot Zich te nemen en wij dan voor de eerste keer Zijn stem zullen horen. We zullen Hem tegemoet gaan in wolken in de lucht. Dan zullen we altijd bij Hem

zijn (1 Thess. 4:14-18). Hij zal ons in het Vaderhuis invoeren. Daar zal Hij Zich omgorden, ons aan de tafel doen aanzitten en naderkomen om ons te bedienen met al de kostbaarheden van de hemel die daar tot in alle eeuwigheid gevonden worden (Luk. 12:37). Dat alles is genade. Hij heeft het voor ons bereid en heeft daarvoor de hoge prijs van Zijn leven op het kruis betaald.

Hij zal ons nooit op onze weg die wij hier nog op deze aarde te gaan hebben in de steek laten. We zijn in Zijn hand. Hij zal ons veilig naar het doel leiden. Hij zal ons zó leiden, dat we toebereid worden om alles te ontvangen wat dan ons deel zal zijn. En daarbij mogen wij nu reeds, in deze tijd, de Vader en de Zoon kennen, gemeenschap met deze Goddelijke Personen hebben en daarin volkomen blijdschap genieten.

Uit Zijn volheid' **hebben** wij – niet: zullen wij - allen ontvangen, en wel genade op genade. Hoe rijk zijn wij door Hem geworden, door de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven! (Gal. 2:20)

H.L.H.

Het betrouwbaar doorgeven van de waarheid van de Schrift

(Gen. 26:12-25; Joh. 17:16-21; 2 Tim. 2:1-3)

Bij het lezen van deze Schriftplaatsen denk ik aan het betrouwbaar doorgeven van de waarheid van de Schrift. Wij leven in dagen waarin vele welbekende verzen verminkt worden. Foute vertalingen en verkeerde toepassingen komen in overvloed voor. We hebben dit onlangs gehoord bij de toepassing die gemaakt werd van Jozua 7:11 en 1 Korinthe 14:34-35. Ik geloof dat het noodzakelijk is dat wij leren te erkennen, te waarderen en hoog te schatten wat ons door onze geestelijke vaders als een geestelijke erfenis is nagelaten.

Genesis 26 gaat over een vader en een zoon - Abraham en Izaäk. Johannes 17 laat ons in die wonderbare samenspraak van de Zoon met de Vader het grote onderwerp zien van de heilige betrekking tussen de Vader en de Zoon. En met deze ware en volmaakte Zoon van de Vader is niemand te vergelijken! Hij wilde waarachtig Mens worden en nam vrijwillig de plaats van onderwerping aan Zijn Vader in. Als waarachtig Mens is Hij tevens een volmaakt voorbeeld voor ons. En 2 Timotheüs 2 spreekt ons over de apostel Paulus en zijn geliefd kind Timotheüs. Uit deze gedeelten leren wij hoe zonen waarderen wat hen door hun vaders gegeven is. Wij zien ook hoe de vaders wensten en ernaar verlangden dat datgene wat aan hun zonen werd toevertrouwd in al zijn zuiverheid en in zijn volle rijkdom, zegen en heerlijkheid zou worden bewaard. Ondanks al de aanvallen van de grote mannen - de Filistijnen, de intellectuele reuzen - is het noodzakelijk om te bewaren wat aan ons gegeven is. Het is belangwekkend om op te merken dat het eerste wat David deed, toen hij voor het eerst zulke mannen ontmoette, was het hoofd van de reus af te houwen en het naar Jeruzalem te brengen (1 Sam. 17:51,54). De ware plaats van de schedel - Golgotha (Joh. 19:17) - werd definitief aangewezen en getoond in de dood van de Heer Jezus.

Genesis 26:12-25

Wanneer wij Izaäk bezien in Genesis 26, dan leren we dat wij allereerst de geestelijke dingen die wij bezitten naar waarde moeten leren schatten voordat wij ze kunnen bewaren. We moeten ook eerst hun ware karakter leren kennen voordat we hen een naam kunnen geven. Dit kenmerk - in staat te zijn de dingen bij hun juiste naam te kunnen noemen - is er één waaraan onder ons vandaag de dag helaas een groot gebrek bestaat. Wij falen er zo vaak in de dingen hun ware naam te kunnen geven en staan volkomen hulpeloos als het erom gaat te begrijpen of kwesties worden veroorzaakt door onoplettendheid, zwakheid, of eigenzinnigheid. Ik geloof dat wij allen die bekwaamheid behoren te verwerven om de dingen bij hun ware naam te kunnen noemen.

In Genesis 1 vinden wij dat God aan vijf dingen een naam geeft. Hij geeft namen aan de dag, de nacht, de hemelen, de aarde en de zeeën. Dit hoofdstuk geeft wonderbaar onderwijs met betrekking tot ons persoonlijk leven. Wij vinden hierin de volgorde van de geestelijke oefening en groei die we moeten doormaken, voordat wij van de rust van God in Genesis 2 kunnen genieten en met Hem kunnen delen in de indrukwekkende grootsheid en pracht van het werk van Zijn eigen handen. Zo vinden wij in Genesis 1 dat het eerste ding dat van God een naam ontvangt 'het licht' is. En hoezeer hebben wij 'het licht' nodig!
Zonder licht kan er niets bestaan. In het bijzonder in de tegenwoordige tijd moet er Schriftuurlijk licht voortgebracht worden om door te dringen in onze persoonlijke omstandigheden.

Maar net als bij Abraham kunnen wij nog niet rusten alleen op grond van het licht dat wij bezit-

ten. Stefanus zei: 'de God van de heerlijkheid verscheen aan onze vader Abraham.' Maar dit grote heerlijke licht voerde tot de tweede dag - tot scheiding of afzondering. Het eerste woord aan Abraham is: 'Ga uit' (Gen. 12:1). Na de eerste dag van het licht betreden we de tweede dag van de scheiding of afzondering. Vervolgens is er op de derde dag sprake van stabiliteit - de dag waarop het droge, het land, gezien wordt.

Stabiliteit (standvastigheid, bestendigheid) in ons geestelijk leven is een wonderbare blijvende en duurzame toestand, waartoe God wil dat we komen. Sommigen zijn geneigd te denken dat door afzondering niets anders dan een ramp ontstaat. Maar in ons leven als Christen ontdekken we dat geestelijke standvastigheid alleen maar kan volgen na afzondering!

Op de vierde dag gaat het om heerschappij of regering. Vandaag de dag denken velen dat de vergadering een soort democratie is waar zij vrij zijn om te doen wat ze zelf graag willen. Zij voelen zich vrij om besluiten van vergaderingen te betwisten, om het even waar ook ter wereld deze besluiten genomen zijn. Wat een aanmatiging voor welke Christen dan ook om zo'n grondslag in te nemen. Wij weten natuurlijk dat die democratie in Europa en Amerika welig tiert en doorgeslagen is. Vandaag zijn er veel problemen door de weigering van sommigen om zich te onderwerpen aan vergaderingsbesluiten.

Na de vierde dag vinden wij 'leven', leven in al haar verscheidenheid van gevarieerde vormen en kenmerken. Vormen van leven waarbij zelfs Petrus in Handelingen 10 moest worden rechtgezet in zijn erkenning van dat wat van God was.

Op de zesde dag leren wij de grote waarde kennen van Christus en de Gemeente, zodat we op de zevende dag met God kunnen rusten in de grootheid en heerlijkheid van alles wat Hij tot stand heeft gebracht.

In Genesis 26 ontmoeten we deze jonge man, Izaäk. Wanneer we zijn geschiedenis lezen, dan merken we op dat er niet veel over hem gezegd wordt dat hem onderscheidt! Het lijkt erop dat hij leeft in de schaduw van zijn vader. Hij begaat dezelfde misstappen als zijn vader, maar - Gode zij dank - hij doet ook dezelfde goede dingen als zijn vader. Hij bezaait het land, hij slaat zijn tent op, hij bouwt een altaar, en hij roept de Naam van de HEERE aan. Een man die leeft in de schaduw van zijn vader, waardeert wat zijn vader aan hem heeft nagelaten. Ik ben benieuwd wat voor waardering er in de harten is van de jonge mensen die vandaag hier zijn. God heeft jullie in de wereld gebracht op de meest gezegende ogenblikken van haar bestaan. Jullie leven in een tijd die koningen, priesters en profeten begeerd hebben te zien!

Denk aan mannen als David en Abraham. David verlangde er naar de tempel van God te zien en Abraham verlangde er naar de stad van God te zien. Beide zijn vandaag voor u voorhanden. Het zou het hart van Abraham ontroerd en in vervoering gebracht hebben de stad van God te mogen zien. Hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God ontwerper en bouwmeester is. Hij zal haar natuurlijk in een toekomstige dag zien, evenals David al de heerlijkheid van de tempel van God in het vreedrijk zal zien. Maar vandaag vormen de Christenen de tempel van God (1 Kor. 3:16-17 en 2 Kor. 6:16). En in het vreedrijk, ja tot in alle eeuwigheid zal de Gemeente tevens de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem zijn, nederdalende van God uit de hemel, hebbende de heerlijkheid van God (Openb. 21:2,9-11).

Wij lezen dat Izaäk de waterputten of waterbronnen weer opgroef. Dat moet veel werk vereist hebben. Hoe ijverig moet hij zijn geweest om te bewaren en te genieten van dat wat van zijn vader was geweest. Hij zou gezegd kunnen hebben dat de bronnen ouderwets waren en tot een andere generatie behoorden. Hij zou gevraagd kunnen hebben naar iets dat moderner was,

meer eigentijds, met een element van iets nieuws. Iets dat de mensen aantrekt. Maar het hart van deze jonge man werd juist aangetrokken door dat wat zijn vader gedaan had en ondanks het nietig overblijfsel en de verwarring, ondanks al de activiteit van de intellectuele reuzen, wilde hij graag bezitten wat zijn vader hem had nagelaten. Want hij kende en waardeerde immers de onschatbare waarde daarvan! Hij was dan ook vast besloten om de prijs daarvoor te betalen.

En zo lezen wij dat Izaäk niet alleen dezelfde bronnen opgroef, maar dat hij hen noemde met dezelfde namen waarmee zijn vader hen genoemd had (Gen. 26:18). Vandaag veranderen Christenen graag namen. Zij willen hun organisaties en activiteiten meer acceptabel maken voor de wereld en maken gebruik van experts op het gebied van de public relations (het leggen en onderhouden van goede betrekkingen met hen met wie men zo graag contacten wil aanknopen) om hen hierbij te helpen. Maar Izaäk houdt eraan vast dat de namen die zijn vader gebruikt heeft ook voor hem goed genoeg zijn. Izaäk had geen verlangen om de Filistijnse termen over te nemen. De Christelijke waarheid die ons is nagelaten is 2000 jaar oud en er bestaat géén voortgaande ontwikkeling van de waarheid. Natuurlijk is er wel een ontwikkeling in mijn begrip ervan. Maar er is géén verdergaande ontwikkeling van de waarheid zelf. De apostel Paulus zegt: 'Daarom betuig ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van het bloed van allen; want ik heb niet nagelaten u de hele raad van God te verkondigen' (Hand. 20:26-27).

Zeker, wat goed genoeg was voor de apostel Paulus en voor de Efeziërs, is ook goed genoeg voor ons in deze tijd. Wanneer wij vandaag om ons heen kijken en al de door het intellect en de vernieuwing veroorzaakte verwarring zien, dan huiveren we als we eraan denken waar velen van ons over een paar jaar zullen zijn, als we niet onwrikbaar vasthouden aan een trouw doorgeven van de waarheid van de Schrift. Izaäk is er gelukkig mee dezelfde woorden en uitdrukkingen te gebruiken als zijn vader! (Gen. 26:18). Sommigen mogen misschien zeggen: 'Wat goed genoeg was voor onze vaders, is verouderd en niet in overeenstemming met onze moderne tijd met al zijn moderne uitdrukkingen. Maar zulke gevoelens hebben géén plaats in het hart van Izaäk. De Filistijnen geven hem geen rust, zodat hij in getrouwheid verder gaat in de strijd, maar de dag breekt aan dat God Zelf tussenbeide komt. Hij leert dat de strijd in werkelijkheid die van de HEE-RE is (Gen. 26:22-25).

Ongetwijfeld zouden velen neutraal willen blijven in zulke conflicten. Wij hoeven slechts het Boek der Richteren te lezen om de tragische gevolgen van neutraliteit te zien - de vloek van de jaren 1848 en daarna. Tucht is geen aangename zaak en velen weigeren haar ter hand te nemen. Sommigen zouden willen zeggen: 'Waarom is tucht noodzakelijk? Waarom groeten wij degenen die aan tucht onderworpen zijn niet (2 Johannes:10-11)? Waarom moeten wij ons laten betrekken bij iets dat onaangenaam is?' In Handelingen 5 zien we de zegen die het gevolg was van een tuchthandeling. Onmiddellijk nadat er tucht uitgeoefend is in deze zaak van leugen en bedrog van Ananias en Saffira lezen we in dat hoofdstuk: 'En er werden meer en meer gelovigen de Heer toegevoegd, menigten zowel van mannen als van vrouwen' (Hand. 5:14).

Johannes 17:16-21

Als we Johannes 17 lezen, realiseren we ons dat de verlangens van de Heer Jezus zich ook uitstrekken tot ons die leven in de twintigste eeuw. De Heer had wonderbaar grote en rijke hemelse dingen van Zijn Vader ontvangen. Hij gaf ze door aan Zijn discipelen. Johannes 13-17 herinnert mij in zeker opzicht aan een notaris die aan familieleden een testament voorleest. Hij maakt hun het legaat of de nalatenschap van de liefde van de Vader jegens Zijn Zoon en jegens ons bekend. Luister toch naar wat Hij mededeelt:

- 'Want alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, heb Ik u bekendgemaakt' (Joh. 15:15).
- 'Want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (Joh. 17:8).
- 'En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die Gij Mij gegeven hebt' (Joh 17:22).
- 'Opdat de liefde waarmee Gij Mij liefgehad hebt in hen zij en Ik in hen' (Joh. 17:26).

Wat het hart van deze gezegende Persoon van de mens geworden Zoon uitstort, vindt zijn oorsprong in genen dele in de wereld met haar instellingen en genootschappen. Alles kwam uit het hart van de Vader, niet aangeraakt door de hand van een mens. Hier was iemand Die uit de hemel kwam met niets anders dan hemelse voorzieningen om de Zijnen te ondersteunen op een toneel waar alles tegengesteld was aan Zijn belangen.

2 Timotheüs 2:1-3

De grote vraag vandaag is: zijn de dingen die de apostelen ons hebben nagelaten nog een grote schat voor onze harten die we ongeschonden en ongerept willen vasthouden en toepassen? Wanneer wij naar 2 Timotheüs 2 gaan, zegt de apostel Paulus tegen zijn kind Timotheüs: 'Gij dan, mijn kind, sterk u in de genade die in Christus Jezus is; en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren.' De apostel Paulus is bezig de wonderbare waarheid van zijn bediening - de waarheid van Christus en de Gemeente - na te laten aan een jonge man. De apostel Paulus heeft iemand gevonden die een geestelijke zoon is - iemand die de dingen die apostolisch van karakter zijn (zoals bijvoorbeeld de gezaghebbende leer - en de daaruit voortvloeiende gemeenschap - van de apostelen) onwrikbaar wil vasthouden.

Timotheüs was in een geestelijke atmosfeer opgegroeid. Al op jonge leeftijd leerde hij de Schriften van het Oude Testament hoog te waarderen, zoals de Bereërs dat ook deden. De apostel Paulus kon het geloof van zijn moeder en zijn grootmoeder prijzen (2 Tim. 1:5), maar de Schrift gaat totaal voorbij aan de invloed van zijn vader en volstaat met de summiere opmerking dat hij een Griek was (Hand. 16:3). Sommigen van ons geven hoog op van het bestuderen van het Grieks, alsof de kennis van de taal op zichzelf zou kunnen bijdragen aan onze geestelijke toestand en ons dus meer geestelijk zou kunnen maken. Wanneer we vandaag naar Griekenland kijken, dan worden we er echter aan herinnerd hoe weinig daar nog gevonden wordt van de waarheid van Christus en de Gemeente.

Uit de opvoeding van Timotheüs leren ook wij de Schriften van het Oude Testament te waarderen (2 Tim. 3:14-16). Het is betreurenswaardig dat we in een tijd leven waar zoveel Christenen deze Schriften behandelen alsof ze van minder waarde zouden zijn dan die welke in het Nieuwe Testament gevonden worden. Alles wat we in de Schrift bezitten, van Genesis 1 tot en met Openbaring 22, is het Woord van God en moet dienoverkomstig behandeld worden. Deze Oudtestamentische Schriften werden namelijk speciaal voor de Gemeente geschreven! 'Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn' (1 Kor. 10:11). Zie ook 1 Petrus 1:12. Wij weten dat ze in de toekomst een wonderbare zegen zullen zijn voor Israël en voor anderen. Denk er eens aan wat het voor het overblijfsel zal betekenen de woorden van de Psalmist in de mond te nemen: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in Uw ogen' (Ps. 51:6). Wat zal Israël een gebruik maken van de Boetepsalmen!

Maar in deze tijd zijn alle Schriften voor de Gemeente gegeven, ja elke tittel en elke jota daarvan.

Wat de apostel Paulus naliet in zijn geestelijke nalatenschap, had hij van de Heer ontvangen. Wat een wonderbare positie voor elke dienstknecht om ook daarin te verkeren. Het doet ons denken aan Maria in Johannes 20. Daar staat: 'Maria Magdalena ging de discipelen berichten dat zij de Heer gezien en dat Hij haar dit gezegd had.' (vs.18). Dat zou een wonderbare aanbeveling zijn voor alle dienende broeders! Om alleen maar door te geven wat de Heer Zelf hun uitdrukkelijk gezegd heeft!

De apostel Paulus zoekt geen filosofen, doctors of beroemde geleerden. Hij zoekt trouwe mensen. De apostel Paulus overziet, net als de Heer Jezus, de eeuwen en denkt aan de trouwe mensen die de dingen zoals ze in het begin waren als een grote en kostbare schat zullen bewaren en doorgeven aan anderen. In hoeverre hebben wij ons vandaag de dag met volledige toewijding en enthousiasme eraan overgegeven om de dingen in al hun oorspronkelijke reinheid en zuiverheid te bewaren? Hoe gevaarlijk is het zich tot de Schrift te wenden alleen om uw gewijzigde positie, standpunt of mening te rechtvaardigen. En hoe vaak betrappen wij onszelf erop dat we dit doen. Wat is het daarentegen een zegen om ons tot de Schriften te wenden met een open hart en eenvoudig te zeggen, net als Samuël: 'Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort.' We zouden veel van onze huidige problemen kwijt raken indien ons enig verlangen zou zijn om te luisteren naar wat de Heer Jezus tot ons wil zeggen. De Schrift zal nooit onze diplomatieke en compromis - zoekende posities rechtvaardigen. Posities die we ons aanmatigen teneinde onszelf aanvaardbaar voor anderen te maken.

Moge de Heer onze harten bemoedigen en zegenen en ons vollediger toegewijd en beslist maken om vastberaden de ware apostolische grondslag vast te houden, zodat indien de apostel Paulus vandaag naar onze lokalen zou komen, hij dezelfde geestelijke gesteldheid zou aantreffen die hij zo goed kende in het begin. Wat een schok zou het voor de apostel Paulus zijn als hij vandaag sommige plaatsen bij ons zou bezoeken! De Heer Jezus zal Zijn dag hebben waarin Hij alles de revue laat passeren. Wat zal Zijn waardering en lof zijn van wat onder ons gevonden wordt? Hoe zullen wij tegenover Hem staan en Hem onder ogen komen in die dag? Zullen we door Hem herinnerd worden aan een weg van vernieuwing, een weg van het verdraaien van Schriftplaatsen om die passend te maken voor onszelf? Of zullen we door Hem gerekend worden onder hen die 'kleine kracht hebben, Zijn Woord bewaard hebben en Zijn Naam niet verloochend hebben' (Openb. 3:8)? Moge onze liefde en genegenheid voor Hem ons helpen het getuigenis in al haar eenvoud en zuiverheid in stand te houden.

Neil Short.

De gebeden van de heiligen

'En toen Hij dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vierentwintig oudsten voor het Lam neer; zij hadden elk een harp en gouden schalen vol reukwerk; dit zijn de gebeden van de heiligen ' (Openb. 5:8).

Deze laatste zinsnede is wel heel bijzonder, omdat ze verbonden is met de genade van God. Er zijn dingen waarvoor Zijn volk lijden ondergaat, dingen die Hij nooit vergeet. Al de gebeden van de heiligen worden als een schat voor God weggelegd. Hun tranen worden in Zijn fles gelegd en daar bewaard (Psalm 56:9). Wat? De smarten die ik vergeten ben, heeft God die vastgelegd in Zijn register? Is dat één van de dingen die zullen schitteren? Hij kan alles gebruiken tot Zijn heerlijkheid, maar kunnen ook de gebeden en verzuchtingen van een heilige bewaard worden en een speciale plaats hebben? Kunnen ze een aangename reuk voor God zijn?

De zondaar weet niets van dit alles, maar een arme verbroken gelovige kan zeggen: 'God denkt niet alleen aan mijn gebeden, maar Hij plaatst ze ook voor Zijn eigen troon, net zoals de kruik met manna, waarvan Hij wilde dat ze ter bewaring vóór Zijn aangezicht gezet zou worden, daar stond als een herinneringsteken van de weg, die Hij met Zijn volk door de woestijn gegaan was'. En zo zullen de gebeden van de heiligen daar spreken van hun bijzondere behoefte aan de aanwezigheid van God hier op aarde.

'Gouden schalen'. Het goud stelt voor het Goddelijk karakter waardoor de gebeden bewaard worden. Het reukwerk verspreidt haar aangename geur. Deze geur is altijd hetzelfde. Wordt dat gezegd van de gebeden van de heiligen? Jazeker! Niet één van hun gebeden gaat verloren. De Heer Jezus kent ze alle. Ze zijn altijd voor Gods aangezicht.
G.V. Wigram.

Strijden voor de Christelijke geloofswaarheid

'Geliefden, terwijl ik alle ijver had om u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, ben ik genoodzaakt u te schrijven en te vermanen om (tot het uiterste) te strijden voor het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd' (Judas:3).

Het geloof waarover Judas spreekt, is niet het persoonlijk geloofsvertrouwen waarmee wij geloven, maar datgene wat geloofd moet worden: de geloofswaarheid. Wanneer dwaling de overhand krijgt en tegenstand de kop opsteekt, is het niet voldoende dat wij de waarheid moeten uiteenzetten: we moeten voor haar strijden. Dit brengt conflictsituaties met zich mee, maar als Christus wordt aangevallen en de waarheid op het spel staat, moeten we er - voor welk argument van Christelijke liefde dan ook - niet voor terugschrikken de goede strijd van het geloof te strijden.

Bovendien, het is het geloof waarvoor wij hebben te strijden; dat wil zeggen: de waarheid in haar totaliteit. We moeten niet alleen voor een speciale waarheid strijden. Dit heeft inderdaad plaatsgevonden, met als resultaat dat de waarheid als geheel verloren is gegaan en er sekten zijn gevormd om een bepaalde speciale waarheid te handhaven zoals: heiligheid, de tegenwoordigheid van de Geest, de eenheid van de kerk of de komst van de Heer.

Verder, laten wij er op letten dat het geloof waarvoor wij moeten strijden, het geloof is 'dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd'. Het woord 'eenmaal' heeft de betekenis van 'eens voor altijd'. Het laat geen toevoeging, wijziging, aanpassing, verzwakking of ontwikkeling toe. Er bestaat geen nieuwe mededeling van waarheid aan de heiligen. De geloofswaarheid is eens voor altijd aan hen overgeleverd. Wij mogen nog veel te leren hebben met betrekking tot de waarheid. God kan nieuw licht geven over de reeds geopenbaarde waarheid, en we moeten groeien in ons begrip daarvan. Maar de waarheid als zodanig is eens voor altijd overgeleverd.

Wij worden niet geroepen om te strijden tegen de dwaling. Vele oprechte gelovigen hebben dat gedaan en vormden kruistochten tegen verschillende vormen van opvallend kwaad. Er zijn inderdaad gelegenheden waar het strijden voor de waarheid het noodzakelijk maakt dat het kwaad aan de kaak wordt gesteld. Maar het hele leven en de grote belangen en opdrachten van het volk van God zijn verbonden met de waarheid, niet met de dwaling.

Judas zegt niet: 'Stel tot het uiterste de dwaling aan de kaak', maar: 'Strijd tot het uiterste voor het geloof'.

(Uit: 'The Lord is near').

H. Smith.

Spreek tot de Steenrots!

In het boek Numeri lezen wij over de letterlijke woestijnreis van het volk Israël. In de ervaringen van dit volk gedurende deze woestijnreis liggen voor ons als Christenen veel lessen opgesloten (1 Korinthe 10:11). Het was alleen Gods genade dat het volk Israël het einddoel bereikte, en bij ons is het niet anders. Hoezeer hebben ook wij die genade nodig, nu ook wij bijna aan het einde van onze geestelijke woestijnreis gekomen zijn. Het is goed om nu eerst Numeri 20:2-11 te lezen.

In Numeri 20 krijgt Mozes een heerlijke gelegenheid om Gods hart te openbaren, juist in een tijd waarin het volk in een toestand was van murmureren (weerstrevend morren), twisten, ontevredenheid, weerspanning en opstand. Helaas: Mozes sloeg de steenrots in plaats van ertegen te spreken. Eerder, namelijk in Exodus 17, lezen wij dat hij de rotssteen moest slaan, en dat hij dat toen metterdaad heeft gedaan. En het gevolg was zegen! In Exodus 17 vinden we immers een heerlijk beeld van Christus als Degene Die voor ons op Golgotha geslagen is. Vanuit de geslagen Rotssteen stromen de wateren - de levende wateren van de Geest van God - die op de Pinksterdag zijn gekomen óók om de harten van een vermoeid volk te verfrissen.

Maar hier in Numeri 20, is het volk bijna aan het eind van de woestijnreis, en opnieuw zijn ze dorstig. Zijn wij dat ook niet vaak? Of weet ü misschien waar in de geschiedenis van de Gemeente op aarde diezelfde levendige frisheid te vinden is die er eens was in het Boek der Handelingen? Waar vinden we die werkelijke eenheid? De gelovigen in de begintijd waren eendrachtig bijeen, één van hart en één van ziel. Waar is dat vandaag de dag te vinden? Droevig genoeg moeten we vaststellen dat het ontbreekt! Was het maar anders! Maar helaas, wij weten dat het er niet meer is. En we doen er goed aan de feiten onder ogen te zien. Misschien vragen we ons af wie hiervan de schuld is. Geliefde broeders, wijzelf zijn er de schuld van! En we moeten de feiten onder ogen zien. Wanneer er sprake is geweest van ook maar enige onenigheid onder het volk van God, enige onenigheid in een plaatselijke vergadering, enig ding dat niet overeenstemt met Gods Woord - wie is daarvan de schuld? Wijzelf toch immers?! Laten we ervoor oppassen niet eenvoudig met de vinger naar één persoon te wijzen. 'U te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede' (Ef. 4:3) is een opdracht voor ons allen persoonlijk. Wanneer wij dat willen doen, is het zo belangrijk dat wij in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God verkeren.

Mozes verkeerde daar. De vergadering van Israël kwam bijeen om te murmureren en te twisten. Hoe goed is het om dan te zien dat Mozes en Aäron weggingen van de vergadering naar de deur van de tent der samenkomst. Zij vielen op hun aangezichten voor God. Dat is het wat wij dringend nodig hebben: deze geest van tussenbeide - treden, van gebed en afhankelijkheid. In deze daad van Mozes en Aäron zien wij ongetwijfeld de verantwoordelijkheid van een ieder persoonlijk, ook als het gaat om het welzijn van het hele volk. Laten wij deze les ter harte nemen.

Maar wat deed het volk? Er ontstond ontevreden geklaag en getwist. Twisten en mopperen is het allereerste begin van verwijdering, van een scheuring. Stellen we onszelf wel eens de vraag of wij daaraan schuldig zijn? Aan dat geklaag, aan een geest van weerstrevend gemor? Vergeet niet dat zo'n gezindheid van klagen opstand tegen God is! Het betekent in feite dat we zeggen: 'God zorgt niet voor mij zoals Hij zou moeten doen', of: 'God zorgt niet voor de vergadering zoals het behoort'. Laten wij toch meer een geest van gebed hebben in plaats van een geest van geklaag en weerstrevend gemopper.

Ik weet dat er dingen zijn in de vergaderingen die niet in orde zijn. Laten we dat eerlijk onder

ogen zien. Dingen die niet zijn zoals zij behoren te zijn. Maar wat doen we er mee? Misschien hebben we nog wel het onderscheidingsvermogen en stellen we vast dat iets fout is. Maar brengen wij Gods genade in? Zijn genade die in staat is het verkeerde weer in orde te brengen?

Mozes wist dat de toestand van het volk niet goed was, en hij erkende dat hij zelf niet in staat was hieraan iets te doen. Zijn wij ons ervan bewust dat wijzelf niet in staat zijn iets te veranderen aan zo'n toestand? Wat doen we er dan mee? Laten wij ermee naar God gaan, en het in Zijn tegenwoordigheid brengen! We lezen bij Mozes en Aäron: 'En zij vielen op hun aangezichten'. Het gevolg was dat de Heer antwoordde. Weet u, de Heer zal antwoorden! Immers, Hij zegt: 'Waar twee of drie vergaderd zijn tot Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'.

We weten dat er één Gemeente is. Maar veronderstel nu dat niet die hele Gemeente het met elkaar eens is over de Schriftuurlijke grondslagen van het samenkomen, wat dan? Dan nog geldt uiteindelijk dat als er twee of drie zijn die vergaderd willen zijn tot de Naam van de Heer Jezus, zij de belofte hebben van de tegenwoordigheid van de Heer Jezus, wanneer zij tenminste bij elkaar worden gebracht in een oprechte geest van liefde tot Christus, door de kracht van de Geest van God en in een gezindheid van afhankelijkheid.

Mozes en Aäron bidden, en God geeft het antwoord. Wat een heerlijke genade! Waar zouden wij vandaag de dag in de woestijn zijn, wat zou er in het verleden van ons zijn geworden, wanneer de genade van God niet voortdurend aanwezig was geweest?

God handelt niet op de manier waarop Mozes hier handelt. God had tegen Mozes gezegd naar de steenrots te gaan en er tegen te spreken. Helaas verduisterde Mozes op dat moment als het ware het prachtige type. De steenrots was immers al geslagen; Christus is ééns voor altijd geslagen. De Geest kwam op de Pinksterdag en Hij blijft in de Gemeente. Hij blijft in elke gelovige en in de Gemeente als geheel. De kracht van de Geest ontbreekt droevig genoeg. We weten het; wij zijn er zelf schuldig aan. Wat wij nodig hebben is niet een hernieuwde uitstorting van de Geest. En evenmin moet Christus opnieuw naar deze aarde komen en sterven om ons de Geest opnieuw te geven. Zeer zeker niet! Maar: spreek tot de Steenrots! Christus is de Steenrots. Spreek tot Hem, opdat de volheid van de Geest meer mocht overvloeien en zichtbaar worden in al Zijn heiligen.

Het enige wat Mozes moest doen was te spreken tot de steenrots voor de ogen van het volk. Dan zou hij God en Zijn zuivere liefde en genade op de juiste manier hebben geopenbaard. Zou het geen berisping van hun getwist en geklaag zijn geweest wanneer Mozes eenvoudig tegen de steenrots had gesproken in plaats van hen zelf te berispen? Was dat geen veel betere berisping geweest? Hadden zij dat niet veel dieper gevoeld? Toch betoonde God genade in antwoord op hun klagen. Geliefden, wanneer iemand genade kan betonen temidden van geklaag, dan zien wij daarin iets van de werkzaamheid van de Geest van God. Laten we dat niet vergeten! Maken wij gebruik van de kracht van de Geest van God? Moge de Heer ons daartoe opwekken!

Ondanks het feit dat Mozes de steenrots sloeg, kwamen er overvloedige waterstromen uit. God wilde Zichzelf genadig betonen, hoewel Mozes dat niet deed. Nu wil ik niet Mozes gaan beschuldigen, omdat hij over het algemeen een Godsman was. En we lezen dat hij de zachtmoedigste man op de aarde was, die veel dingen van zijn volk verdroeg en er niet tegen in ging. Steeds opnieuw zien we dit in Mozes' leven. Hij bad zelfs voor het volk toen zij zéér kwalijk handelden.

Ik denk dat de meeste gelovigen wel slechte ervaringen hebben meegemaakt, en meestal verdragen wij dat wel een tijdje, maar daarna is het gevaar groot dat we tot een uitbarsting komen. Het is diep bedroevend wanneer zoiets gebeurt! Moge de Heer ons daarvoor bewaren! Moge de

Heer ons genade geven om te leren verdragen, denkend aan Efeze 4:2-3: '...in alle ootmoed en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkaar in liefde te verdragen; u te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'. Verdraagzaamheid, nederigheid en geduld: daaruit blijkt dat de Geest van God in ons werkt. Willen wij de kracht van de Geest van God zien? Juist aan deze dingen kunnen we die kracht herkennen.

Maar steeds geldt: spreek tot de Steenrots! Wanneer er moeilijkheden onder ons zijn, wat doen we er dan mee? Laten we tot de Steenrots spreken over alles wat binnendringt en de ware eenheid verhindert. Is het niet herkenbaar dat wij zo gemakkelijk met elkaar over deze dingen spreken? Dat wij aan anderen vertellen hoe slecht iets gaat en hoe verkeerd het een of ander is? Maar spreek toch tot de Steenrots, tot Christus Zelf! Zal Hij er geen zorg voor dragen? De wateren stroomden overvloedig naar buiten, ondanks het feit dat Mozes niet tot de steenrots sprak. God is genadig ondanks ons gebrek aan geloof. Maar hoe belangrijk is het voor ons allen: wanneer wij de eenheid willen herstellen of de eenheid willen bewaren, dan is het absoluut noodzakelijk dat onze zielen in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God verkeren. Moge de Heer ons opwekken en ons veilig leiden door de woestijn tot aan het heerlijk einddoel daarboven bij Christus in de heerlijkheid, terwille van Zijn grote Naam!

30 november 1975.

L.M. Grant.

Mijn duive, zijnde in de kloven van de Steenrots, in de schuilplaats van de steile rotswand, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen, want uw stem is zoet en uw gedaante is liefelijk. Hooglied 2:14

Volgelingen van Christus (1)

Koning David is op veel plaatsen in de Bijbel een beeld van de Heer Jezus. Hij was een man naar Gods hart (1 Samuël 13:14; Hand. 13:22). Op vele van zijn tijdgenoten had hij grote aantrekkingskracht: zij verlieten hun oude vertrouwde omgeving en zochten zijn nabijheid om hem te dienen. Dezelfde dingen worden ons verteld van de eerste discipelen van de Heer Jezus (Mark. 1:16-20; Joh. 1:37 e.v.). Daarin ligt voor ons Christenen een diepe les.

De Bijbel spreekt in 1 Kronieken 12 over mannen die zich in de strijd tussen Saul en David om het koningschap zonder voorbehoud aan de zijde van David stelden. David was in die tijd (in Ziklag en in de spelonk van Adullam) nog de verworpene, de verachte en de vervolgte. In Hebron, na de dood van Saul, was hij ook de gekroonde, hoewel aanvankelijk alleen over Juda. Deze mannen gingen 'tot David' (1 Kron. 12 :1,8, 16, 19,22-23). De woorden 'tot David' zijn kenmerkend voor het hele hoofdstuk. Tot of naar de Heer Jezus Christus te gaan, iedere dag opnieuw en steeds weer: dat is ook de gezindheid en het gedrag van een ware Christen, die zijn Heer graag van harte wil volgen. Deze Heer is enerzijds nog de Verworpene en de Verachte in deze wereld, maar anderzijds in Gods ogen en voor ons als gelovige Christenen is Hij al de Verheerlijkte, Degene Die met heerlijkheid en eer gekroond is!

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van de Heer Jezus belangrijk is. Tot David kwamen:

1. Van de broeders van Saul (1 Kronieken 12:1-7)

Allereerst worden de broeders van Saul genoemd. Zij kwamen uit de stam Benjamin. Als broeders van Saul waren zij waarschijnlijk volledig onverwachte bondgenoten van David. Niet in Saul, maar in David zagen zij de toekomstige koning. David kon hun geen goed leven aan zijn zijde aanbieden, maar slechts een leven in het gezelschap van een verachte en een opgejaagde (vergelijk 1 Sam. 26:20); het gezelschap van iemand die zich verborgen moest houden. De broeders van Saul deden afstand van alle voordelen van de familieband met de heersende koning, dus van alle voordelen die de tegenwoordige tijd hun aanbood en verkozen de zijde van de verworpen David om eens met hem de toekomstige heerlijkheid te kunnen delen. Dat is de instelling van het geloof. De volgeling van de Heer Jezus ziet in het geloof Vooruit naar de toekomstige heerlijkheid!

De broeders van Saul waren uiterst bekwaam in het werpen van stenen en ze waren tevens bewaam boogschutters (vers 2). Zelfs met de linkerhand konden zij stenen werpen. Zij konden van grote afstand vechten. En ongetwijfeld hebben zij deze bekwaamheden gebruikt in dienst van hun nieuwe heer. Wij als Christenen hebben eveneens wapens: de wapens van het licht (Rom. 13:12), de wapens van de gerechtigheid in de rechter - en in de linkerhand (2 Kor. 6:7), maar 'de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken' (2 Kor. 10:4). De volgeling van de Heer Jezus moet er rekening mee houden dat zijn geloof door strijd op de proef wordt gesteld. Daarom kan het ook in onze tijd nodig zijn als volgelingen van de Heer Jezus 'te strijden' (vergelijk Judas:3), misschien ook 'op afstand'. Bij deze vorm van strijd valt bijvoorbeeld aan schriftelijk werk te denken en niet alleen aan mondelinge uiteenzettingen en gedachtenwisselingen.

2. Van de Gadieten (1 Kronieken 12:8-15)

De volgende groep van Israëlieten die de zijde van David kozen, behoorde tot de stam Gad. Vier opvallende en leerzame bijzonderheden worden over hen meegedeeld:

- a. Deze Israëlieten zonderden zich 'tot David' af (vers 8). De tekst zegt niet waarvan of van wie zij zich afzonderden; wellicht van het leger van Saul, of misschien van hun eigen stamgenoten aan de oostzijde van de Jordaan. Wij horen slechts 'tot wie' zij zich afzonderden, welke persoon dus hun doel was. Wij als Christenen denken er daarbij aan dat wij ons steeds van iedere vorm van het kwaad gescheiden moeten houden, zonder dat dat in het Woord van God telkens opnieuw speciaal gezegd moet worden. Maar óók dat wij ons tegelijkertijd tot de Heer Jezus moeten afzonderen - in het beeld gesproken: 'tot David'. Wanneer wij dit positieve doel van de afzondering hebben begrepen, dan begrijpen wij de negatieve kant ervan haast vanzelf. Wie de Heer volgt, zoekt immers alles wat boos of kwaad is, te mijden.
- b. Deze Gadieten waren dappere soldaten voor de strijd op korte afstand, die ze voerden met hun schilden en speren. Zij werden volgens vers 8 gekenmerkt door kracht (aangezichten als leeuwen) en snelheid (als de reeën op de bergen). In de eindtijd, waarin vele valse leringen opkomen, moeten volgelingen van de Heer Jezus goede soldaten van Hem zijn (2 Tim. 2:3), die 'het schild van het geloof' en 'het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God' (Ef. 6:17) goed weten te gebruiken.
- c. Deze weinige mannen waren blijkbaar bereid hun geboortestreek, waar hun vaders sinds eeuwen hadden gewoond, voor David op te geven. Het volgen van de Heer Jezus kan met zich meebrengen dat wij gemak, gerief en comfort en óók onze familieleden achterlaten, als het er op aan komt Hem te volgen, Die hier niets had, waarop Hij het hoofd kon neerleggen (Matth. 8:20).
- d. Om 'tot David' te komen moesten deze Gadieten de Jordaan overtrekken. Zij schuwden daarbij de moeilijkheden niet die voor hen ontstonden ten gevolge van de overstrooming van haar oevers (de Jordaan was vol aan al haar oevers) en door de gevechten met vijanden (vers 15). Hun vaders wilden eens niet over deze rivier trekken (Num. 32:5,19), maar deze nakomelingen deden het om 'tot David' te kunnen komen.

In het licht van het Nieuwe Testament heeft het overtrekken van de Jordaan een zinnebeeldige betekenis: de gelovige Christen is met Christus gestorven en met Hem opgewekt (vergelijk Kol. 2:20; 3:1). Alleen wanneer hij dat met zijn hart begrijpt, kan hij Christus met een gelukkig hart navolgen!

(Wordt vervolgd).

Kl. Sander.

Volgelingen van Christus (2, slot)

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van Christus belangrijk is. We zagen reeds dat 'tot David' gekomen waren 'van de broeders van Saul' (verzen 1-7) en 'van de Gadieten' (verzen 8-15). Tot David kwamen verder:

3. Van de kinderen van Benjamin en Juda (1 Kronieken 12:16-18)

Een andere kleine groep van Israëlieten die de weg 'tot David' vonden, bestond uit leden van de beide stammen Benjamin en Juda. Alleen van hen lezen wij dat David hen aanspreekt en dat Amasai, naar het schijnt de aanvoerder van deze kleine schare, de koning antwoord geeft. David legt hun de eenvoudige vraag voor: Wie wilt u volgen, Saul of mij? De Heer Jezus stelt u en mij in principe dezelfde vraag als het om het navolgen van Hem gaat: 'Wilt u de vorst van deze eeuw, de satan, volgen; of Mij, uw Heiland en Heer, Die op deze aarde nog veracht en verworpen is?' Graag zou ik Hem dan net zo spontaan, duidelijk en ondubbelzinnig antwoorden met de enigszins gewijzigde woorden van Amasai: 'Van U ben ik, Heer Jezus, en met U, o Zoon van God!' Dat is immers de hartentoestand en de taal van een volgeling van de Heer Jezus - de taal van genegenheid en liefde!

4. Van Manasse (1 Kronieken 12:19-21)

Enkele van de hoofden van de duizenden die in Manasse waren liepen in Ziklag over naar David, naar het schijnt wel op een betrekkelijk laat tijdstip, bijna in het laatste uur vóór de strijd. Ook zij werden waardig gekeurd in de verwerping van hun koning te delen, hoewel nog slechts voor een korte tijd. Misschien mogen we hierbij aan Christenen denken die pas op gevorderde leeftijd besliste volgelingen van Christus worden. Zij hadden dat eigenlijk al vroeger als jonge Christenen moeten zijn. Ons hele leven moet immers de Heer toegewijd zijn!

5. Van de hoofden van hen die toegerust waren ten strijde (1 Kronieken 12:23-40)

Bij de scharen die 'tot David' naar Hebron kwamen (vers 23-40) wil ik wijzen op:

- a. de gehoorzaamheid aan de mond des HEREN, dus aan het bevel van God, zoals we die bij allen vinden (vers 23);
- b. evenzo het volkomen of ongedeelde hart van alle krijgslieden (vers 38) en
- c. de algemene blijdschap in Israël (vers 40).

De Heilige Geest benadrukt daarbij bijzonder het inzicht van de kinderen van Issaschar (vers 32) en het ongedeelde, onwankelbare hart van de strijders uit de stam Zebulon (vers 33). Al deze eigenschappen zijn ook kenmerkend voor volgelingen van de Heer Jezus. Gehoorzaamheid aan het Woord van God en een ongedeelde hart voor de Heer Jezus leiden tot blijdschap in de Heer. Bij Hem vinden de volgelingen van Christus inzicht en een geestelijk onderscheidingsvermogen.

Het opvallend geringe aantal van 6.800 strijders uit Juda (vers 24) - de stam waarbij korte tijd later bijna een half miljoen soldaten werden geteld - ontmoedigde de weinigen niet die uil dit volksdeel 'tot David' naar Hebron waren gekomen. De leden van de stam van Juda wisten ongetwijfeld dat het koningschap aan David toebehoorde, en toch stelden zich maar weinigen aan David ter beschikking om te strijden, om hem het koningschap te geven. De innerlijke toestand

van ons als Christenen komt hiermee niet zelden precies overeen. Wij weten met ons verstand misschien wel veel van de waarheid van het Woord van God, en toch zijn wij in de praktijk van ons leven vaak nog zo weinig werkelijk verbonden met Christus. Dan blijft het aantal werkelijke volgelingen van de Heer Jezus dus gering, net zoals in Davids dagen het aantal strijders uit de stam van Juda.

Willen we ons niet allen - zowel schrijver als lezers van deze regels - opnieuw laten opwekken en aanvuren door de trouw van deze mannen die 'tot David' gingen, om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven (Hand. 11:23)?

Kl. Sander.

Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen; en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren tot het eeuwige leven. Als iemand Mij dient, hij volge Mij; en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienstknecht zijn. Als iemand Mij dient, de Vader zal hem eren.
(Johannes 12:25-26).

Vrede zij u!

'Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen zich bevonden uit vrees voor de Joden gesloten waren, kwam Jezus en stond in het midden en zei tot hen: Vrede zij u! En nadat Hij dit gezegd had, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen. Jezus dan zei nogmaals tot hen: Vrede zij u!' (Joh. 20:19-21).

Op de eerste dag van de week, de opstandingsdag, waren de discipelen bijeen en plotseling was Hij in hun midden, want deuren noch sloten bestaan er voor het verheerlijkte lichaam van de Opgestane! Nu zegt Hij: 'Vrede zij u!' En om hun te laten zien waarom zij nu vrede konden hebben, vrede met God, toont Hij hun Zijn met spijkers doorboorde handen en Zijn met een speer doorstoken zijde. Hierdoor werden zij aan Zijn sterven herinnerd, wat de grondslag is voor vrede met God: 'Na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis' (Kol. 1:20).

Vrede met God! In Genesis 6:3 zegt God, dat Zijn Geest niet altijd zou twisten met de mens. Zolang er iets in de mens is dat in strijd is met Gods heiligheid en gerechtigheid, ja, in strijd is met iets dat van God is, kan er geen vrede met God zijn. Nu echter heeft de Mens Christus Jezus niet alleen de zonden gedragen van allen die in Hem geloven, maar ook God op het hoogst verheerlijkt op het kruis. De liefde en de genade van God, de gerechtigheid en de heiligheid van God, ja, al de eigenschappen van God zijn op een luisterrijke en schitterende wijze geopenbaard door het werk van de Heer Jezus!

En daardoor is God volmaakt verheerlijkt in de Mens Christus Jezus en nu kan God eens te meer met een onbeschrijflijk welgevallen op Hem neerzien. Allen die in Hem geloven worden door God gezien als verenigd met Hem - we zijn eengemaakt met de verheerlijkte Mens in de hemel! En het welbehagen dat God in de Zoon heeft, op grond van Zijn werk op het kruis, rust nu ook op hen die met Hem eengemaakt zijn. Op zo'n wonderbaar heerlijke wijze hebben we vrede met God!
H.L.H.

De zeven vrijplaatsen (1)

In Christus Jezus onze Heer hebben wij een volkomen toevlucht gevonden: wie in Hem is, heeft niets te vrezen. Zo zeker en vast zegt de apostel: 'Zo is er dan nu geen veroordeling (of: verdoe-menis) voor hen die in Christus Jezus zijn' (Rom. 8:1).

In het Oude Testament hebben wij hiervan een schitterend beeld in de zes vrijsteden en - als ze-vende vrijplaats - in de hoornen van het altaar, die de schuldige mocht aangrijpen en waar hij veilig was zolang zijn handen die omvat hielden. Aangaande de doodslager lezen we zo treffend mooi in de wet: 'Ik zal voor u een plaats bepalen waar hij heen vluchte' (Ex. 21:13).

Naar de wet mocht een doodslager nooit voor onschuldig gehouden worden. 'Wie iemand slaat zodat hij sterft, die zal voorzeker gedood worden' (Ex. 21:12). Dit woord is een bevestiging van Gods Woord uit Noachs dagen: 'Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens ver-goten worden; want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt' (Gen. 9:6).

Had de doodslager moedwillig gehandeld, dan hield de door God bepaalde plaats op een vrij-plaats te zijn. Voor zo iemand gold het woord: 'Gij zult hem van voor Mijn altaar nemen opdat hij sterft.' (Ex. 21:14). Hieruit blijkt - dit zij in het voorbijgaan opgemerkt - dat de 'door God bepaal-de plaats' werkelijk het altaar is. In Numeri 35:9-34 lezen we aangaande de zes vrijsteden ook dit woord: 'Deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor de bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering in het gericht gestaan heeft' (Num. 35:12). Is de dood-slag zonder opzet geschied, zo 'zal de vergadering de doodslager redden uit de hand van de bloedwreker en de vergadering zal hem doen weerkeren tot zijn vrijstad, waarheen hij gevlucht was; en hij zal daarin blijven tot de dood van de hogepriester, die men met de heilige olie gezalfd heeft.' Maar alleen in die stad was hij veilig, want 'indien de doodslager enigszins zal gaan uit het gebied van zijn vrijstad ... zo de bloedwreker de doodslager zal doden, het zal hem geen bloed-schuld zijn' (zie Numeri 35:23-27).

1. De hoornen van het brandofferaltaar

Als eerste vrijplaats vinden we dus de hoornen van het brandofferaltaar (vergelijk 1 Kon. 1:50-53 en 2:28-34). Stellen we ons een ogenblik de doodslager voor, vluchtende naar de heilige plaats, met het doel de hoornen van het brandofferaltaar in de voorhof aan te grijpen. Geen macht kon hem beveiligen tegen de bloedwreker, noch zijn eigen heerlijkheid, noch een plaats van aanzien die de schuldige innam onder het volk. Ook niet de voorspraak van anderen. 'Wie iemand slaat zodat hij sterft, die zal voorzeker gedood worden' (Ex. 21:12). Zó luidde het onverbidde lijke doodvonnis en het sneed alles af. Eén plaats slechts was er waar geen hand hem treffen kon. Die plaats had macht hem te beveiligen: het brandofferaltaar met de hoornen, die aangegrepen moesten zijn!

Die hoornen waren met bloed bedekt, terwijl het bloed van het zondoffer bovendien uitgegoten was aan de voet van het altaar. Daarmee was het brandofferaltaar ontzondigd, op de dag, dat de gehele tabernakel met Aäron en zijn zonen aan God was gewijd (zie Lev. 8, vooral vers 15). Dit is uiterst belangrijk in verband ook met ons onderwerp. Wie de hoornen aangreep, greep het bloed aan en stond op een met bloed doorweekte plaats! Die hoornen beveiligden, omdat het bloed beveiligende kracht bezat. Heerlijke waarheid! Het bloed, bij de offerdienst zo vaak ge-noemd, spreekt van het kostbare bloed van Christus. Omdat Christus Zijn bloed heeft gestort, is er een grondslag van eeuwige veiligheid gelegd. Op grond van het storten van Zijn bloed is Chris-tus voor de 'krachteloze' en 'schuldige' zondaar een eeuwige toevlucht. Hij is de Enige Die in waarheid beschermen en beveiligen kan!

Daarom moet iedere zondaar vluchten tot de Heer Jezus en Zijn bloed in het geloof aangrijpen (Rom. 3:25a)! Dat bloed, dat beter spreekt dan Abel (Hebr. 12:24). Dat bloed, waardoor volkomen schulddeging, volmaakte reiniging en eeuwige vrede het deel wordt van een ieder die erop vertrouwt. Van een ieder die erkent des doods schuldig te zijn, het oordeel te hebben verdiend, maar in de nood van zijn ziel tot het bloed van de verzoening zijn toevlucht heeft genomen. Zonder bloedstorting - geen vergeving. Achter het bloed - veiligheid. Op het bloed, dit is op de kracht van het bloed staande - zekerheid. Onder het bloed - (denken we aan het verzoendeksel) bedekking van alle schuld en daardoor eeuwige vrijspraak. Wonderbare plaats, die hoornen met bloed bedekt! Hoe leren wij daardoor weer een weinig meer verstaan van het volmaakte werk van onze dierbare Heer!

2. De vrijstad Kedes

Spreken de hoornen van het altaar, de eerste van de zeven vrijplaatsen, van een eeuwige grondslag en een volkomen reiniging door de onvergankelijke kracht van het bloed, de tweede vrijplaats, namelijk Kedes - de eerste van de zes vrijsteden genoemd in Jozua 20:7-8 - roept ons de heiliging voor de aandacht.

Kedes betekent 'heiligheid'. En is het om te beginnen niet heerlijk, dat ons van Christus Jezus gezegd wordt, dat Hij ons geworden is: wijsheid van God en gerechtigheid en heiligheid en verlossing? (1 Kor. 1:30). En dat de apostel tot de gelovigen te Korinthe zegt: 'Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heer Jezus en door de Geest van onze God?' (1 Kor. 6:11). Dat is de positie van iedere ware gelovige voor God. Zó ziet onze God ons dag na dag, ieder ogenblik. Maar nu verwacht Hij ook van dezulken, dat zij zullen wandelen in overeenstemming met die plaats, die zij in Christus voor God innemen, met andere woorden, dat de gelovigen praktisch in heiligheid zullen leven. 'Weest heilig, want Ik ben heilig'. Wij worden geroepen, heilig te zijn in al onze wandel (1 Petr. 1:15-16). Ja, wij worden vermaand 'met allen de vrede en de heiligheid na te jagen, zonder welke niemand de Heer zien zal' (Hebr. 12:14). En indien wij in het licht wandelen zoals Hij in het licht is, dan hebben wij in waarheid gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus en ook met elkaar (1 Joh. 1). Heerlijk tot die door de Heilige Geest bewerkte heiligheid en heilige gemeenschap te zijn gekomen! Heerlijk tevens en bovendien God verheerlijkend, in die heiligheid en heilige gemeenschap te volharden en daarin onze dagelijkse omgang te hebben!

3. De vrijstad Sichem

De tweede in Jozua 20:7 genoemde vrijstad is Sichem. In deze naam ligt de gedachte aan kracht opgesloten. Sichem betekent 'sterke schouder'. Dat is niet minder heerlijk voor iedere gelovige. Niet alleen dat wij 'krachtelozen' waren (Rom. 5:6), ook als gelovigen zijn wij zonder kracht. 'Zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15:5). Dit woord van onze Heer spreekt het zo duidelijk uit dat wij niets vermogen uit onszelf, maar alleen in verbinding met Hem bekwaam zijn God te dienen. Hij is de bron van onze kracht. Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. 'Als ik zwak ben', schrijft de apostel, 'dan ben ik sterk' (2 Kor. 12:10). Als wij de Heer Jezus door het geloof aanraken, gaat er kracht van Hem uit; kracht voor de wandel en heiligheid op grond van de volbrachte verzoening, ziedaar wat de Heer Jezus door de Heilige Geest ons schenken wil. Die kracht verleende Hij aan de man te Bethesda (Joh. 5), die kracht wil Hij ook ons verlenen. En is het dan daarbij ook niet een zeer rijke vertroosting te weten dat onze Heer ons draagt? Draagt op Zijn sterke schouders? Leunen wij niet op Hem? Kan een lieflijker en volmaakter beeld daarvan worden gegeven, dan hetgeen wij bezitten in de gelijkenis van het verloren schaap in Lukas 15? Zó

draagt de Heer ons naar huis, zoals die herder zijn schaap droeg op zijn beide schouders. Hoeveel hebben wij toch in de Heer Jezus gevonden! 'Gij zijt ons alles: onze sterkte, verlossing, wijsheid, vreugde en kracht', zingen we met blijde harten, als wij Hem gadeslaan in de heerlijkheid van Zijn geheel aan ons toegewijde liefde!

4. De vrijstad Hebron

De derde vrijstad vermeld in Jozua 20:7 en de middelste van de zeven vrijplaatsen is Hebron. Met drie heerlijke zijden van de Persoon en het Werk van Christus hielden wij ons reeds bezig. Drie treffende waarheden zullen nog volgen, naar aanleiding van Bezer, Ramoth en Golan (Jozua 20:8). Maar dan is het juist zo treffend dat Hebron het middelpunt vormt.

Hebron! Hoeveel gedachten roept die naam bij ons op. Hebron wil zeggen: 'gemeenschap'. Hoe verheven is dit! Gemeenschap hebben wij met Christus. Met Hem zijn we op het innigst verbonden. 'Leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn benen' (Efeze 5:30). Gemeenschap hebben wij ook met de Vader! 'Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18).

Tot Maria Magdaléna aan het graf sprak de opgestane Heiland: 'Ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). 'Onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus' (1 Joh. 1:3). Vroeger waren wij zonder God, zonder Christus en zonder hoop! Wij, die vroeger 'veraf' waren, zijn nu 'nabij' gebracht door het bloed van Christus (Ef. 2:12-13). Hoe is alles veranderd, ja wonderbaar ten goede gekeerd! Het bloed van Christus is gestort: Wij zijn geheiligd. Door Christus zijn wij tot God gebracht en met Hem genieten wij de hoogste gemeenschap! Op aarde reeds, zij het in zwakheid. Hoe kon het inniger en dieper zijn! Maar straks zijn wij in het heerlijk huis van de Vader van de Zoon en dan is het genot van die gemeenschap volkomen omdat die gemeenschap ongestoord en volmaakt zal zijn! 'Lieflijk is 't bij U te wonen in Uws Vaders huis, o Heer'!
(Wordt vervolgd).

Lieflijk is 't bij U te wonen
in Uws Vaders huis, o Heer!
Waar Ge Uw lijden zaagt bekronen
met de hoogste macht en eer.
Daar, Heer Jezus, zien we U weder,
daar knielt ieder juichend neder,
daar dient ieder U met lust in
een ongestoorde rust.

Geestelijke Liederen 69:1

De zeven vrijplaatsen (2, slot)

In het eerste deel hebben wij gezien dat er in de Heer Jezus Christus een volkomen toevlucht te vinden is. Rom 8:1 zegt immers: 'Zo is er dan nu geen veroordeling (of: verdoemenis) voor hen die in Christus Jezus zijn'. In het boek Numeri vinden we door de genade van God zes 'vrijsteden' waarnaar de doodslager kon vluchten om een veilige plaats te vinden. Aangaande de doodslager lezen we zo treffend mooi: 'Ik zal voor u een plaats bepalen waar hij heen vluchtte' (Ex. 21:13). Ook de doodslager die niet moedwillig iemand had gedood, was naar de wet schuldig. Dan waren de hoornen van het altaar en zes steden zijn door God aangewezen enige toevlucht. 'Deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor de bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering in het gericht gestaan heeft' (Num. 35:12). De vrijplaatsen die we reeds overdachten waren:

1. De hoornen van het brandofferaltaar

Wie de hoornen aangreep, greep het bloed aan en stond op een met bloed doorweekte plaats! Die hoornen beveiligden, omdat het bloed beveiligende kracht bezat. Heerlijke waarheid!

2. De vrijstad Kedes

Kedes betekent 'heiligheid'. Kedes wijst ons op de positie die ieder gelovige in Christus Jezus ontvangen heeft voor God, zoals we dat lezen in 1 Kor. 1:30.

3. De vrijstad Sichem

De naam Sichem betekent 'sterke schouder'. In deze naam ligt de gedachte aan kracht opgesloten. Is dat niet kostbaar voor de gelovige, te weten dat alleen Christus de bron van onze kracht is?

4. De vrijstad Hebron

Hebron betekent 'gemeenschap'. Hebron is de middelste van de zeven vrijplaatsen en vormt als het ware hun middelpunt. Hoe verheven is dit! Gemeenschap te hebben met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Nu willen we een ogenblik stilstaan bij elk van de drie laatste vrijsteden: Bezer, Ramoth en Golan (zie Jozua 20:8). Ze lagen in het Over - Jordaanse.

5. De vrijstad Bezer

Bezer volgt dus op Hebron. Bezer betekent verdediging of burcht. Christus is óók onze Burcht. 'De Naam des HEREN is een sterke toren, de rechtvaardige zal daarheen lopen.....' (Spr. 18:10) en 'De HEERE is mijn Steenrots en mijn Burcht.....' jubelt David (Ps. 18:3). Hebben wij niet ten zeerste behoefte aan zó'n toevlucht bij de velerlei verzoeken en gevaren? Hoe heerlijk dan dat onze Verlosser ons ook beveiligen wil, zoals de onneembare vesting een toevlucht is als de vijand nadert!

Vestingen, die op aarde voor onneembaar golden, hebben toch menigmaal na een volhardende beschieting van de zijde van de vijand de poorten moeten openen. Maar onze 'Burcht' maakt in eeuwigheid niet beschaamd. De poorten van de dood en van de hades zelfs zullen Hem niet

overweldigen. In Hem zijn wij volkomen veilig. Hem is gegeven alle macht, in hemel en op aarde (Matth. 28:18)! Laat ons dan niet vrezen want Christus is opgevaren naar de hemel, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn (1 Petrus 3:22).

6. De vrijstad Ramoth

Ramoth betekent 'hoge toren'. Gelukkig wie vanaf de hoge toren ver boven het gewoel van het aardse leven verheven, alle dingen bezieet! Habakuk stond eens op zijn hoge toren. Daar kwam de HEERE tot hem met de woorden: 'Schrijf het gezicht...' (Hab. 2:1-2). Daar kon hij de dingen bezien in het hemels licht. Hoe hebben wij nodig door het geloof onze hemelse plaats in te nemen!

'Wij zijn - onafhankelijk van onze verwerkelijking daarvan -gezet in Christus in de hemelse gewesten'. 'Onze wandel is in de hemelen' (Efeze 2:6; Filippi 3:20). Maar hoe vaak blijven wij zeer ver in onze wandel beneden de hoge plaats die ons in Christus is geschonken! En hoe is een verkeerde beoordeling en waardering van alle dingen daarvan het gevolg. Hemelse en geestelijke voorrechten worden door ons véél te laag gewaardeerd. Zij winnen en vervullen veel te weinig ons hart. Aardse en tijdelijke dingen krijgen een veel te belangrijke plaats in ons oog en hart. De aardse zegeningen zullen we nooit minachten wanneer we ze vanuit de hemel beschouwen. Integendeel! Alles krijgt meer werkelijke waarde. In alles en voor alles zullen we leren God te danken! De 'tranen' van Timotheüs en de 'reismantel' die te Troas werd achtergelaten hebben hun betekenis voor de zo hemelsgezinde apostel. Maar met die apostel zullen we meer in waarheid leren zeggen: 'Daar wij ons oog niet richten op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet' (2 Kor. 4:18). En waardoor? 'Want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.' Laat ons dan leven in gemeenschap met onze Heer, die Boven is. Zoeken, de dingen die Boven zijn. Bedenken, de dingen die Boven zijn (Kol. 3:1). Laat ons leven 'op de hoge toren' en vandaar uit alle dingen leren zien in het hemels licht en in de rechte verhouding, in hun werkelijke waarde voor God en voor Christus.

7. De vrijstad Golan

Blijft nog: Golan! Dit woord heeft meer dan één betekenis. 'Blijdschap' kan het betekenen; 'uittocht' wil het óók zeggen. Laat ons die twee gedachten samen nemen: 'blijde uittocht'. Wat een heerlijk slot! Op de hoge toren is het goed, maar nog hoger is het volmaakt! We zullen niet altijd hier blijven. 'Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige' (Hebr. 13:14). We hebben de gelukzalige hoop, van deze aarde te worden opgenomen en ingevoerd te worden in onze hemelse woning! De Heer Jezus Zelfheeft het ons zo liefderijk en vol bemoediging gezegd: 'In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen; als het anders was, zou Ik het u gezegd hebben, want Ik ga heen om u plaats te bereiden. En als Ik heenga en u plaats bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben'... (Joh. 14:2-3).

En de apostel Paulus roept het ons toe: 'Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden' 1 Kor. 15:51-52).

'Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden, die overblijven, samen met hen in wolken opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn' (1 Thess. 4:16-17).

Onze blijde uittocht! Dit is ons deel, onze onvergankelijke hoop geworden door en in Christus! Ja, het is een glansrijke kroon op het heerlijke werk van het heil, die ons in genade straks geschonken wordt! Buigen wij ons neer voor Hem, in Wie wij alles bezitten. Van de grondslag af - de volbrachte verzoening door Zijn bloed - tot aan de kroon toe - onze opneming in heerlijkheid - is alles aanbiddelijk schoon! Zeven vrijplaatsen, die een eigen plaats verkregen hebben in het schitterende geheel van de Godsopenbaring, brachten, elk afzonderlijk en allen tezamen, de heerlijke waarheid voor onze aandacht, dat wij in Christus Jezus een volkomen toevlucht bezitten, én voor deze aarde én voor de hemel, én nu én tot in eeuwigheid!

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (1)

Eén van de kostbaarste waarheden die God in deze laatste dagen weer in het licht gesteld heeft, is die van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen. De verloochening van deze waarheid is voor het grootste deel de oorzaak en één van de belangrijkste kentekenen van het verval in de belijdende Christenheid. Ieder gelovig hart moest over deze zonde treuren en zich daarover diep verootmoedigen voor God en met Daniël belijden: 'Wij hebben gezondigd'. Het kwaad te verwijderen en alle gelovigen terug te brengen tot dat 'wat van het begin af is', ligt niet in onze macht; wij kunnen ons echter persoonlijk a;in de Goddelijke beginselen onderwerpen en ons afscheiden van alle menselijke instellingen, door welke God de Heilige (leest verhinderd wordt Zijn hoogste gezag uit te oefenen en Zijn werkzaamheid tot zegen van de heiligen en van de wereld te ontvouwen. Dit moest door alle gelovigen geschieden; want hoe treurig is het met instellingen verbonden te zijn, waar de mens, met menselijk gezag bekleed, de gehoorzaamheid aan het Woord verwerpt en op de belijdende Christenheid het stempel drukt dat aan het naderend oordeel over haar herinnert. Waar de heiligen in ware godsvrucht in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn, daar is de tegenwoordigheid niet alleen van Christus Zelf - o, onuitsprekelijke zegen! - maar óók van God de Heilige Geest een feit (Matt. 18:20; 1 Kor. 3:16, 12:4-11; Ef. 2:22). Wie kan de draagwijdte en kostbaarheid hiervan volkomen erkennen?

De Heer Jezus heeft de bedoeling, de Zijnen in hun samenkomsten te zegenen. Hij wil hen door Zijn Geest invoeren in de heerlijke genade volle raadsbesluiten van God en onderwijzen over Zijn eigen heerlijkheid, zowel die van Zijn Persoon als die van Zijn volmaakt werk, over de kostbare verbinding van de Zijnen met Hem en met de Vader, over hun verhouding tot de wereld, over de wijsheid van Gods wegen en over Zijn liefde, goedheid, genade en trouw. Dat kan echter slechts daar naar Zijn welgevallige wil en op de door Hem bedoelde wijze gebeuren, waar de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest verwerkelijkt en aan Hem de leiding overgelaten wordt. Zeker zal Hij de Zijnen door iedere door Hem begaafde heilige zegenen, als deze in godsvrucht de dienst uitoefent, maar het is een andere zaak, of zij overal de door Hem toegedachte zegen ontvangen kunnen. Dan moeten wij zeggen: Nee! Dat kan alleen daar plaatsvinden, waar men in de Naam van de Heer Jezus, dat betekent in de erkenning van Zijn gezag samenkomt.

Voor een godvrezend hart is het gezegend te weten dat, zoals Christus eens werkelijk bij de Zijnen op aarde was, nu even werkelijk niet alleen Hijzelf, maar ook God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen aanwezig is, als zij in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn. Deze waarheid kan echter alleen door een eenvoudig geloof verwerkelijkt worden. Waar dit geloof niet is, daar bindt de Christen zich liever aan iets zichtbaars, aan zwakke mensen en hun dwaze instellingen, dan dat hij zich geheel aan de leiding van God de Heilige Geest overgeeft. Juist zoals Israël eens in de woestijn, toen Mozes lang op de berg Sinaï bleef, zijn toevlucht tot een gouden kalf nam, in plaats van in het geloof op de grote en goede God te vertrouwen. Men kan het zich goed voorstellen.

De verwerkelijking van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest eist ware heiligheid en godsvrucht, in een diepe afhankelijkheid van Hem en een volkomen vertrouwen op Hem. De menselijke organisaties met hun ambtelijk aangestelde predikanten daarentegen ontheffen de Christen meer of minder van zijn verantwoordelijkheid en veroorloven hem een vrijere beweging; kortom hij behoeft zich over de dienst niet te bekommeren, er zijn immers mensen die dat alles ambtshalve doen. Men denkt er daarbij niet aan, hoezeer God daardoor bedroefd wordt, de Heilige Geest opzij gezet en de gelovige de hem door God toegedachte zegen verliest.

Het zij mij vergund nog eenmaal op de twee bovenaangeduide gezegende waarheden te wijzen:

1. God de Heilige Geest is werkelijk in de vergadering van de heiligen aanwezig evenals de Heer Jezus Zelf.
2. Hij alleen wil daar de leiding hebben.

Zo is het dus uitgesloten dat een bepaalde orde vastgesteld mag worden, waarnaar de dienst in de vergadering geleid wordt. Verder kan geen enkele gelovige naar zijn eigen believeen een dienst in haar uitoefenen, maar evenmin mag een menselijke beperking van de dienst plaatsvinden. Niemand heeft het recht in de eredienst, bij de bediening van het Woord en in de bidstond, wat de dienst betreft, een plaats in te nemen die hem niet door God gegeven en waarvoor hij niet door Hem bekwaam gemaakt is. De vrijheid in de dienst bestaat daarin, dat God de Heilige Geest vrij werken kan. O, hoe gezegend zouden wij zijn, als wij bij al onze samenkomsten Zijn heilige tegenwoordigheid verwezenlijkten en onder Zijn leiding stonden!

In het Oude Testament lezen we: 'Bewaar uw voet, als gij in het huis van God ingaat; en wees liever nabij om te horen, dan om het slachtoffer van de zotten te geven: want zij weten niet dat zij kwaad doen. Wees niet te snel met uw mond en uw hart haaste zich niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht; want God is in de hemel en gij zijt op de aarde; daarom laat uw woorden weinig zijn' (Pred. 4:17 en 5:1). Daaraan moest de Israëliet denken als hij in de tempel ging. Hem was van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in het midden van de heiligen niets bekend. Ons echter, die grotere zegeningen en inniger verbindingen met God hebben, moest het bewustzijn dat God de Heilige Geest in ons midden is, een nog ernstiger beweeggrond tot een heilige eerbied en een godzalige vrees zijn, dan de gedachte dat God in de hemel is en wij op aarde zijn.

Als Zijn tegenwoordigheid door onze zintuigen kon worden waargenomen, als ons oog Hem kon zien, zoals eens de discipelen de Heer op aarde zagen, welke hoogst ernstige gevoelens zouden ons vervullen! Hoe plechtig stil zouden wij zitten, hoe opmerkzaam luisteren en hoe vol eerbied op Zijn doen acht geven, hoe volkomen zouden wij Hem vertrouwen! Niemand zou dan voorbarig durven spreken, niemand zou afgunst in zijn hart koesteren of aan vleselijke opwindung, omdat deze of die broeder sprak, plaats geven. Geen liefdeloze kritiek zou plaats vinden en zeker liet niemand zijn gedachten ronddwalen, om zo de zegen te verliezen. Zou echter de werkelijkheid van Zijn tegenwoordigheid minder invloed op ons uitoefenen, omdat haar waarneming nu voor ons een zaak van het geloof en niet van aanschouwen is?

Kostbaar en gezegend is de verwerkelijking van bovenstaande waarheid. Dat hebben wij zeker allen reeds ondervonden. Het kon voorkomen dat pauzes intraden, die een onkundige als onaangenaam kon hebben aanvoeld, maar ons lieten ze nog meer de tegenwoordigheid van de Heer Jezus ondervinden. Niemand waagde het in een boek te bladeren of de stilte door voorbarig spreken te onderbreken om de pauze te beëindigen. Daar merkte men geen onrustige beweging en geen nieuwsgierigheid, wat er nu wel gebeuren zou; welke broeder zou opstaan om te bidden of te leren. Alle harten dachten aan de Heer Jezus. En zeker gaf Hij dan een lied, een onderwijzing of een gebed, dat in overeenstemming was met de toestand en de behoeften van de heiligen, zodat de gevoelens en wensen van allen daardoor tot uitdrukking gebracht werden en de vergadering met veel lof, dank en voorbedding eindigde.

(Wordt vervolgd).

O.K.

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (2)

Wij weten uit de Schrift dat de Heer Jezus door de Heilige Geest aan de gemeente of de vergadering tot haar opbouwning gaven gegeven heeft (Efeze 4:11-14). Hij alleen heeft het recht dit te doen. Al zou iemand goed kunnen redeneren en vlot kunnen spreken, als hij de vergadering niet 'ten goede', 'tot opbouwning' kan dienen, dan heeft de Heer Jezus hem niet voor de dienst tot opbouwning van de vergadering bestemd! Matigt hij zich nu toch die dienst aan, dan onteert hij de Heer Jezus, bedroeft de Heilige Geest en veracht de vergadering van God. Hij is niet aan God de Heilige Geest onderworpen, maar doet zijn eigen wil, waarvan de Schrift zegt, dat die 'afgoderij en beeldendienst' is (1 Sam. 15:23).

De Heilige Geest deelt de gaven toe, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11), en wel zó, dat de gave van de één de uitoefening van de gave van de ander niet verhindert. Wij lezen in 1 Kor. 12:29-30: 'Zijn allen apostelen? Zijn allen profeten? Zijn allen leraars?'. Nee, niet alle gelovigen hebben deze gaven. God heeft sommigen in de gemeente gesteld: 'ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars'. In de georganiseerde kerken is gewoonlijk één man ambtelijk aangesteld tot bediening van de belijdende gemeente. Dan is het getal van hen die mogen dienen dus in strijd met Gods Woord (1 Kor. 14:26-31) beperkt tot één. Hoe verkeerd! Er zou veel te zeggen zijn over de onbijbelse inrichting van de kerken, maar we houden ons nu meer bezig met de dienst in een samenkomst van gelovigen, die op de grondslag van de Schrift staan en die het absoluut gezag van God de Heilige Geest en van het Woord van God erkennen. Desondanks kunnen bij alle vasthouden aan de beginselen van de Schrift toch de broeders praktische fouten maken. Het kan niet genoeg betreurd worden als iemand uit eigen aandrif een lied opgeeft, een gebed uitsprekt, of een gedeelte uit de Schrift voorleest, zonder door God de Heilige Geest te worden geleid. Door zijn dienst in de vergadering belijdt de broeder, dat hij door God de Heilige Geest geleid of aangespoord wordt. Is deze belijdenis onwaar, dan begaat hij een vermetele handeling, hij zondigt tegen de Heer. Wie een klein beetje begrijpt wat gemeenschap is, die zal weten hoe moeilijk het is een lied op te geven, of een gebed uit te spreken, dat voor God uitdrukking geeft aan de ware toestand van de vergadering en aan haar behoeften. Wie zou dit kunnen doen zonder de onmiddellijke leiding van God de Heilige Geest?

De gehele vergadering heeft de verantwoordelijkheid, er over te waken, dat de dienst in afhankelijkheid van God de Heilige Geest uitgeoefend wordt. Als zij dat niet doet, maar alles zijn gang laat gaan, zonder de schuldigen in liefde, wijsheid en genade te vermanen, dan is de dienst niet tot opbouwning maar tot schade.

Iedere door de Heilige Geest begaafde broeder die godvruchtig wandelt, moet gelegenheid hebben zijn gave uit te oefenen. Dient hij met zegen, dan zal de vergadering hem bemoedigen ook in andere plaatsen zijn gave te besteden. Want de gave is niet alleen voor de plaatselijke vergadering gegeven, maar voor het gehele lichaam van Christus.

Het is zeer te betreuren als een broeder met een bijzondere gave in de plaatselijke vergadering steeds de gehele dienst overneemt en broeders met mindere begaafdheid niet aan het woord laat komen. Hier geldt het Woord van de Apostel: 'Een ieder zie niet [alleen] op zijn eigen [kwaltiteiten], maar een ieder [zie] ook op die van anderen' (Fil. 2:4), dat wil zeggen ieder moet de gave van de ander achten en tot uitoefening laten komen. Dat zal ook gebeuren als de begaafde broeder niet met zichzelf vervuld is en zijn dienst in afhankelijkheid van zijn Heer uitoefent. Hoewel liefdeloze kritiek zeer te veroordelen is, zou de vergadering in het eerstgenoemde geval gedwongen zijn de broeder in alle liefde te vermanen om het bovenstaand Woord aan de Filippiërs ter harte te nemen.

In het eerste deel van onze overdenking hebben we gezien dat Christus de gaven voor Zijn lichaam gegeven heeft. Nooit is echter in een bepaalde stad of dorp het gehele lichaam van Christus op aarde aanwezig maar altijd slechts een gedeelte daarvan. Zelfs toen de Gemeente nog, zoals in de tijd van de apostelen een zichtbare eenheid was, kon het toch voorkomen, dat in een bepaalde vergadering niemand evangelist was en in een andere vergadering niemand herder of leraar. Tegenwoordig, nu de Gemeente verscheurd is, is dit nog veel meer het geval. Christus draagt echter zorg voor Zijn lichaam en geeft haar de noodzakelijke gaven tot haar nut. Alle gelovigen in een bepaalde plaats vormen samen de vergadering of gemeente aldaar. Zo kan het gebeuren dat onder hen, die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, weinig of in het geheel geen gaven zijn, terwijl die wel voorkomen bij gelovigen die op een andere grondslag samenkomen in die plaats. Maar ook het omgekeerde kan het geval zijn.

Als men nu op de door God gewilde wijze, dus tot de Naam van de Heer Jezus samenkomt, wil dat nog niet zeggen, dat daardoor ook vanzelf de gaven vermeerderd worden. Een broeder, die door de Heer niet voor evangelist, herder of leraar bestemd is, zal zó'n gave dan ook niet ontvangen, alleen om het feit dat hij met hen vergadert die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, waar dus de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest en 'de vrijheid' van de dienst erkend worden. Nooit zal het tot opbouw van de vergadering dienen, als zij die van de Heer geen gave ontvangen hebben, zich toch zo'n plaats aanmatigen en een dergelijke dienst uitoefenen. Veel meer zal dit maar verwarring stichten. Echter: 'God is niet [een God] van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen' (1 Kor. 14:33).

De moeilijkheden met betrekking tot de gaven en de dienst komen slechts daar voor, waar men op de juiste wijze naar het Woord van God vergadert. Waar alles reeds van tevoren door een kerkorde (reglement voor een kerkgenootschap) is vastgelegd, daar gaat alles volgens het vaste patroon en model zijn gang. Daar houdt de onbekeerde mens van en óók de gelovige als hij niet geestelijk is. God wil alle heiligen echter in oefening houden. De dienst moet in gemeenschap met Hem en naar Zijn Woord geschieden. Dat brengt de vergadering in oefeningen die voor het vlees zeer onbehaaglijk zijn, omdat de vleselijke gelovige zijn rust en zijn gemak liefheeft. Het is daarom voor zo'n gelovige niet zwaar een geldelijk offer voor een aangesteld persoon te brengen, als hij daarmee maar van zijn verantwoordelijkheid ontheven is.

Graag wil ik nu nog iets zeggen over het onderscheid tussen de eredienst en de dienst van het Woord. Bij de eredienst spreekt de gelovige tot God en brengt Hem lof, dank en aanbidding; bij de dienst van het Woord echter spreekt God tot de mens, door Zijn dienaren die het Woord verkondigen. Het voorrecht eredienst uit te oefenen heeft iedere gelovige; het is hem verleend door Gods genade, die hem hiertoe waardig gemaakt heeft op grond van het gestorte bloed van Christus (Hebr. 9:13-14; 10:19-22; 13:10-15).

Tot de dienst van het Woord in de vergadering heeft alleen die gelovige 'de vrijheid', aan wie de Heer een gave voor deze dienst gegeven heeft. Iedere godvrezende broeder daarentegen kan een lied opgeven of een gebed of dankzegging uitspreken. Dat moet men niet alleen verwachten van hen die een gave voor de dienst van het Woord ontvangen hebben. Natuurlijk moet de Heilige Geest het de broeder op het hart leggen de mond van de vergadering te zijn en dat gebed of die dankzegging voor God te brengen, of dat lied op te geven waardoor de werkelijke gevoelens, wensen of behoeften van de vergadering tot uitdrukking worden gebracht.

Als wij nu enerzijds vaststellen, dat alleen God de Heilige Geest het recht heeft de gaven voor de

dienst van het Woord aan te wijzen en ze in de vergadering tot uitoefening van die dienst op te wekken, zo is anderzijds bij 'de vrijheid' van de dienst het gevaar aanwezig, dat iemand voorbarig en zelfgenoegzaam is, dus dat hij handelt zonder zich werkelijk geheel door de Heilige Geest te laten leiden. Alleen God de Heilige Geest heeft de vrijheid de ene broeder op te wekken een lied op te geven en de andere broeder in het hart te werken een gebed uit te spreken en een derde broeder aan te sporen om de vergadering te leren en te vermanen. Daar wij echter mensen zijn die nog het vlees, de van Adam geërfde boze natuur in ons hebben, zo is de mogelijkheid aanwezig dat iemand zich door het vlees laat leiden in plaats van door de Geest. Hij kan een lied opgeven omdat de melodie hem bevalt, of bidden omdat hijzelf op de voorgrond wil treden, ja, hij kan zich aanmatigen de vergadering te leren en te vermanen omdat hij zichzelf graag hoort. Dan is het godsdienstige vlees helaas de bron van de dienst!

(Wordt vervolgd).

O.K.

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (3, slot)

Hoe dieptreurig en bedroevend voor God, als in de dienst in de vergadering het godsdienstige vlees gaat werken, dat vlees, waarvan Christus zegt dat het 'van geen nut is' (Joh. 6:63). Dat vlees, dat boos en verdorven is en dat vijandschap is tegen God (Rom. 8:5-7). Christus moest daarvoor sterven; in Zijn dood is het vlees geoordeeld. De gelovige moet zich dan ook dood houden voor de zonde. Voor iedere dienstknecht is het belangrijk uit welke bron hij put en alle heiligen zijn verplicht te oordelen, of de Geest of het vlees zich laat gelden. 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn' (1 Joh. 4:1).

Daar er in principe voor geen enkele broeder een belemmering is zich te uiten, zo ligt het voor de hand, dat iemand die zijn vlees niet beteugelen wil, deze 'vrijheid' misbruikt om een lied op te geven, een dankzegging uit te spreken of een gedeelte voor te lezen en daarover te spreken. Dan zou het bijvoorbeeld kunnen gebeuren, dat bij het samenkomen aan de Tafel van de Heer Jezus veel gezongen en voorgelezen werd, maar geen geestelijke broeder tijd kreeg voor een voor God welgevallige dankzegging. Dat zou zeer te betreuren zijn. En wat zou God van zó'n eredienst denken? Zijn hart zou zeker bedroefd zijn en alle geestelijk gezinde harten ook. In zó'n geval, moeten broeders met inzicht, handelen, opdat zo iets zich niet herhaalt. Dit kan gebeuren, doordat men er in een kring van broeders in liefde over spreekt en de schuldigen of onwetenden in liefde vermaant.

Men moet ook niet denken, als er bij het samenkomen van de heiligen een stilte ontstaat, dat men daar dan een einde aan moet maken. Dit gevaar ontstaat vooral, als er vreemden aanwezig zijn, waarvan men aanneemt dat zij de stilte ongepast en onbehaaglijk vinden. Het kan zijn dat door deze stilte de armoede van de vergadering openbaar wordt en dan zouden alle heiligen zich moeten verootmoedigen; is zo'n stilte echter van de Heer, dan zal zij zeker tot opbouw dienen, doordat iedere ziel gelegenheid heeft zich in alle rust met de Heer Jezus Zelf bezig te houden.

Verder bestaat het gevaar dat een broeder een lied opgeeft of een gedeelte uit het Woord van God voorleest omdat dat hem eens tot zegen was en hij van mening is, dat dit ook nu alle heiligen tot zegen zal zijn. Als dat de leidende gedachte zou zijn dwaalt men zeer. Het lied of het Schriftgedeelte moet in overeenstemming zijn met de behoeften en de toestand van de heiligen nu. Op het ogenblik, toen het betreffende lied of Schriftgedeelte tot zegen was, was er misschien een zekere druk of een moeilijkheid aanwezig en God gebruikte het lied of het Schriftgedeelte tot zijn bemoediging en vertroosting. Daarom mag hij echter op een ander tijdstip de vergadering niet in zijn vroegere persoonlijke moeilijkheden en omstandigheden betrekken, maar veel eerder aan de Geest de keuze van het lied en het Woord overlaten en zich geheel aan Zijn leiding toevertrouwen, opdat Hij in overeenstemming met de toestand en de behoeften van de vergadering kan handelen.

Men heeft de ervaring opgedaan, dat broeders die onder een zekere druk stonden, in de bidstond probeerden deze last van zich af te wentelen. Daarbij werd de gehele vergadering tot hun persoonlijke toestand naar beneden getrokken. Het gebed voor een privé-moeilijkheid of een persoonlijke nood hoort thuis in de binnenkamer maar niet in de bidstond van de heiligen.

Om als de mond van de vergadering te kunnen dienen en haar gevoelens, kortom, de toestand van alle heiligen voor God tot uitdrukking te kunnen brengen, moet de betreffende broeder zich met hen éénmaken. De eredienst kan alleen dan echt en oprecht zijn, als hij de juiste uitdrukking

is van de toestand en de gevoelens van hen, die samengekomen zijn. In het algemeen kan men zeggen, dat als God een hogere toon laat horen die in alle harten weerklank vindt er daardoor aan de eredienst een hoger karakter wordt verleend. Maar welk een pijnlijke indruk maakt het, als de toestand van de vergadering zo zwak is, dat die niet in overeenstemming is met de warme hartelijke uitdrukking van lof die een geestelijke broeder voor God brengt, omdat de andere broeders koud en in hun gedachten afwezig en verstrooid zijn.

Bij de dienst van het Woord ligt het anders. Hier kan God, daar Hij tot ons spreekt, waarheden verkondigen die wij misschien nog nooit gehoord hebben, of die opgehouden hebben met dezelfde kracht in ons te werken als toen wij ze voor de eerste maal hoorden. Daarom moet de Heilige Geest Zelf bij alles onze Goddelijke Leidsman zijn.

Voorwaarden voor de dienst van het Woord zijn liefde tot de Heer Jezus en kennis van het Woord van God. Uit de liefde tot Hem vloeit de liefde tot de heiligen en tot zondaren vanzelf voort. De apostel Paulus kon van zichzelf en van zijn medewerkers zeggen: 'De liefde van Christus dringt ons' (2 Kor. 5:14). Geen hoge dunk van een vermeende eigen voortreffelijkheid (wat ijdelheid is), geen macht van de gewoonte, ook geen ongeduld, die de rust niet verdragen kan, maar liefde tot de Heer Jezus moet de drijfveer tot de dienst van het Woord zijn. En wat het Woord van God betreft, schrijft de apostel Paulus aan Timotheüs: 'Wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren' (2 Tim. 2:2). De oudste of opziener moest de volgende eigenschappen bezitten: 'Die vasthoudt aan het betrouwbare Woord naar de leer, opdat hij in staat is, zowel om met de gezonde leer te vermanen, als om de tegensprekers te weerleggen' (Titus 1:9).

Verder behoren wij een diep gevoel van onze verantwoordelijkheid te bezitten. Als iemand spreekt, [laat het zijn] als uitspraken van God (1 Petr. 4:11). Dat betekent niet alleen dat hij nauwkeurig naar de leer van de Schrift spreekt, maar óók dat zijn woorden gevoeld worden als uitspraken van God tot de vergadering, zoals Hij die in overeenstemming met de toestand van de vergadering geven wil.

Het is mogelijk, dat iemand weinig of in het geheel geen scholing heeft ontvangen en niet in staat is zich op een mooie grammaticaal juiste wijze uit te drukken, maar toch een goede dienst-knecht van Christus is. Het is echter noodzakelijk dat de dienaar een geest van bezonnenheid heeft en zich bijvoorbeeld in het gebed dan ook niet tot de Vader wendt en dan voortgaat dat Hij op Golgotha gestorven is. Of tot Christus bidt en dan zegt dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft. Dat zou geen gebed zijn dat door de Heilige Geest geleid is. We moeten ons eerbiedig en zorgvuldig uitdrukken in overeenstemming met de nauwkeurige wijze waarop de Heilige Geest Zelf Zich uitgedrukt heeft in het Woord van God.

Waar ware vroomheid en onderworpenheid aan de Heilige Geest gevonden wordt, is de eredienst en de dienst van het Woord tot eer van God en tot zegen van de hoorders. Daar zal men niet liefdeloos bekritisieren, maar de zwakke broeders, waarvan men weet dat zij een gave van de Heer ontvangen hebben en godvrezend zijn, tot de dienst opwekken. En evenzo hen die geen gave hebben maar toch in getrouwheid voor de Heer wandelen, aanmoedigen aan de dankzegging en het gebed deel te nemen. Het is zeer te betreuren, als broeders die al jarenlang de vergadering bezoeken, nooit een lied opgeven of een gebed uitspreken. Hier is dikwijls gebrek aan trouw en aan een geestelijke gezindheid aanwezig. Geve de Heer dat alle verlost en samenkomen met hun hart en geweten voor God staan, om alleen dat te doen wat naar Zijn welbehagelijke wil is, tot eer van Zijn Naam en tot zegen voor de heiligen en voor de onbekeerden,

opdat, als een ongelovige of een onkundige binnenkomt, deze door allen overtuigd, door allen beoordeeld wordt, ja dat het verborgene van zijn hart openbaar wordt, en hij, terwijl hij op zijn aangezicht neervalt, God zal aanbidden en zal verkondigen, dat God werkelijk onder hen is (1 Kor. 14:24-25).

O.K.